

Soudců

¹ Stalo se pak po smrti Jozue, otázali se synové Izraelští Hospodina, økouce: Kdo z nás potáhne proti Kananejskému napøed, aby bojoval s ním? ² Jimž øekl Hospodin: Juda nech^t táhne, aj, dal jsem tu zemi v ruku jeho. ³ (Øekl pak byl Juda Simeonovi bratru svému: Potáhni se mnou k dobývání losu mého, abychom bojovali proti Kananejskému, a já také potáhnu s tebou k dobývání losu tvého. I táhl s ním Simeon. ⁴ Tedy vytáhl Juda, i dal Hospodin Kananejského a Ferezejského v ruce jejich, a porazili z nich v Bezeku deset tisíc mužù. ⁵ Nebo nalezše Adonibezeke v Bezeku, bojovali proti nìmu, a porazili Kananejského i Ferezejského. ⁶ Když pak utíkal Adonibezeke, honili ho, a chytivše jej, zutínali mu palce u rukou i noh. ⁷ Tedy øekl Adonibezeke: Sedmdesáte králù s u^tatými palci u rukou i noh svých sbírali drobty pod stolem mým; jakž jsem èinil, tak odplatil mi Bùh. I pøivedli jej do Jeruzaléma, a tam umøel. ⁸ Nebo byli vybojovali synové Juda Jeruzalém, a vzavše jej, zbili obyvatele jeho ostrostí meèe a mìsto vypálili. ⁹ Potom také vytáhli synové Judovi, aby bojovali proti Kananejskému, bydlícímu na horách pøi stranì polední i na rovinách. ¹⁰ Nebo byl vytáhl Juda proti Kananejskému, kterýž bydlil v Hebronu, (jméno pak Hebronu prvé bylo Kariatarbe,) a pobil Sesaie, a Achimana, a Tolmaie. ¹¹ A odtud byl táhl na obyvatele Dabir, (jméno pak Dabir prvé bylo Kariatsefer). ¹² Kdežto øekl Kálef: Kdo by dobyl Kariatsefer a vzal by je, dám jemu Axu dceru svou za manželku. ¹³ Tedy dobyl ho Otoniel, syn Cenezùv, bratra Kálefova mladšího, i dal jemu Axu dceru svou za manželku. ¹⁴ Stalo se pak, že když pøišla

k nìmu, ponukla ho, aby prosil otce jejího za pole; i ssedla s osla. A øekl jí Kálef: Což^t jest? ¹⁵ A ona odpovìdila: Dej mi dar; ponìvadžs mi dal zemi suchou, dej mi také studnice vod. I dal jí Kálef studnice v horních i dolních konèinách. ¹⁶ Synové také Cinejského, tchána Mojžíšova, odebrali se z mìsta palmového s syny Juda na pouš^t Judovu, jenž jest k stranì polední mìstu Arad; a odšedše, bydlili s lidem tím. ¹⁷ Potom táhl Juda s Simeonem, bratrem svým, a porazili Kananejské pøebývající v Sefat, a zkazili je. I nazváno jest jméno mìsta toho Horma. ¹⁸ Dobył také Juda Gázy a pomezí jeho, i Aškalonu s pomezím jeho, též Akaronu a pomezí jeho. ¹⁹ Nebo byl Hospodin s Judou, a vyhnal obyvatele hor, ale nevyhnal obyvatelù údolí, proto že vozy železné mìli. ²⁰ I dali Kálefovi Hebron, jakož byl mluvil Mojžíš, a vyhnal odtud tøi syny Enakovy. ²¹ Jebuzejského pak, bydlícího v Jeruzalémì, nevyhnali synové Benjamin; protož bydlil Jebuzejský v Jeruzalémì s syny Benjamin až do tohoto dne. ²² Vytáhla také i èeled Jozefova do Bethel, a Hospodin byl s nimi. ²³ Nebo shlédla èeled Jozefova Bethel, kteréhožto mìsta jméno prvé bylo Lùza. ²⁴ Uzøevše pak ti špehéøi muže vycházejícího z mìsta, øekli jemu: Medle ukaž nám, kudy bychom mohli vjíti do mìsta, a uèiníme^t milost. ²⁵ Kterýžto ukázal jim, kudy by mohli vjíti do mìsta; i vyhubili to mìsto meèem, muže pak toho se vši èeledí jeho propustili. ²⁶ I šel muž ten do zemi Hetejských, kdež vystavìl místo, a nazval jméno jeho Lùza; to jest jméno jeho až do tohoto dne. ²⁷ Manasses také nevyhnal obyvatelù Betsan a mìsteèek jeho, ani Tanach a mìsteèek jeho, ani obyvatelù Dor a Jibleam, a Mageddo a mìsteèek jejich; i poèal Kananejský svobodni bydliti v zemi té. ²⁸ Když se pak zsilil Izrael, uvedl Kananejského pod plat, a maje jej vyhnati, nevyhnal. ²⁹ Efraim také nevyhnal Kananejského bydlícího v

Gázer, protože bydlil Kananejský u prostøed niho v Gázer. ³⁰ Zabulon též nevyhnal obyvatelù Cetron, a obyvatelù Naalol, protože bydlil Kananejský u prostøed niho, a dával jemu plat. ³¹ Asser také nevyhnal obyvatelù Acho a obyvatelù Sidonu, ani Ahalab, ani Achzib, ani Helba, ani Afek, ani Rohob. ³² I bydlil Asser mezi Kananejskými obyvateli zemì té, nebo nevyhnal jich. ³³ Též Neftalím nevyhnal obyvatelù Betsemes, ani obyvatelù Betanat, protože bydlil mezi Kananajeskými pøebývajícími v zemì té; a však obyvatelé Betsemes a Betanat dávali jim plat. ³⁴ Ssužovali pak Amorejští syny Dan na horách, tak že nedali jim scházeti do údolí. ³⁵ Nebo poèal Amorejský svobodni bydliti na hoøe Heres, v Aialon a v Salbim, ale když se zsilila ruka èeledi Jozefovy, uvedeni jsou pod plat. ³⁶ Pomezí pak Amorejského bylo od zaèátku hor Akrabim, od skály jejich i výøe.

2

¹ Vstoupil pak andìl Hospodinùv z Galgala do Bochim a øekl: Vyvedl jsem vás z Egypta a uvedl jsem vás do zemì, kterouž jsem s pøísahou zaslíbil otcùm vaøim, a øekl jsem: Nezruším smlouvy své s vámi na vìky. ² Vy také neèiòte smlouvy s obyvateli zemì této, oltáøe jejich rozkopejte; ale neposlechli jste hlasu mého. Co jste to uèinili? ³ Proèež také jsem øekl: Nevyhledím jich pøed tváøí vaøí, ale budou vám jako trní, a bohové jejich budou vám osídlem. ⁴ I stalo se, když mluvil andìl Hospodinùv slova tato všemním synùm Izraelským, že pozdvihl hlasu svého lid a plakal. ⁵ I nazvali jméno místa toho Bochim, a obìtovali tu Hospodinu. ⁶ Rozpustil pak byl Jozue lid, a rozeøli se synové Izraelští, jeden každý do dìdictví svého, aby vládli zemì. ⁷ I sloužil lid Hospodinu po všecy dny Jozue, a po všecy dny starších, kteøíž dlouho živi byli

po Jozue, jenž viděli všechny skutky veliké Hospodinovy, kteréž učinil Izraelovi. ⁸ Ale když umřel Jozue syn Nun, služebník Hospodinův, jsa ve stu a desíti letech, ⁹ A pochovali ho v krajině dědictví jeho, v Tamnatheres, na hoře Efraim, k straně půlnoční hory Gás; ¹⁰ Také když všecken věk ten připojen jest k otcům svým, a povstal jiný věk po nich, kteříž neznali Hospodina, ani skutků, kteréž učinil Izraelovi: ¹¹ Tedy činili synové Izraelští to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, a sloužili modlám, ¹² Opustivše Hospodina Boha otců svých, kterýž je vyvedl z země Egyptské, a odešli za bohy cizími, bohy těch národů, kteříž byli vůkol nich, a klanili se jim; pročež popudili Hospodina. ¹³ Nebo opustivše Hospodina, sloužili Bálovi i Astarotům. ¹⁴ I rozpálila se prchlivost Hospodinova na Izraele, a vydal je v ruku loupežníků, kteříž je zloupili; vydal je, pravím, v ruku nepřátel jejich vůkol, tak že nemohli více ostáti před nepřátely svými. ¹⁵ Kamžkoli vycházeli, ruka Hospodinova byla proti nim ke zlému, jakož byl mluvil Hospodin, a jakož byl započal jim Hospodin; i ssoužení byli náramni. ¹⁶ Vzbuzoval pak Hospodin soudce, kteříž vysvobozovali je z rukou zhoubců jejich. ¹⁷ Ale ani soudců svých neposlouchali, nebo smilnili, odcházejíce za bohy cizími, a klanili se jim. Odcházeli rychle s cesty, po kteréž chodili otcové jejich, tak že poslouchati majíce přikázání Hospodinových, nečinili toho. ¹⁸ A když vzbuzoval jim Hospodin soudce, býval Hospodin s každým soudcím, a vysvobozoval je z ruky nepřátel jejich po všechny dny soudce; (nebo želel Hospodin naříkání jejich, k němuž je přivodili ti, kteříž je ssuzovali a utiskali). ¹⁹ Po smrti pak soudce navracejíce se zase, pohoršovali cest svých více nežli otcové jejich, odcházejíce za bohy cizími, a sloužíce i klanjíce se jim; nic neulevili z skutků jejich zlých a cesty jejich převrá-

cené. ²⁰ Protož rozpálila se prchlivost Hospodinova proti Izraelovi, a øekl: Proto že pøestoupil národ tento smlouvu mou, kterouž jsem uèinil s otci jejich, a neposlouchali hlasu mého: ²¹ Já také více nevyhladím žádného od tváøi jejich z národù, kterýchž zanechal Jozue, když umøel, ²² Abych skrze ni zkušoval Izraele, budou-li ostøíhati cesty pøikázání Hospodinových, chodíce v nich, jakož ostøíhali otcové jejich, èili nic. ²³ I zanechal Hospodin národù tìch, a nevyhnal jich rychle, aniž dal jich v ruku Jozue.

3

¹ Tito pak jsou národové, kterýchž zanechal Hospodin, aby skrze ni zkušoval Izraele, totiž všech, kteøíž nevidìli o žádných válkách Kananejských, ² Aby aspod zvidìli vikové synù Izraelských, a poznali, co jest to válka, èehož první nìvidìli: ³ Patero knížat Filistinských, a všickni Kananejští a Sidonští a Hevejští bydlící na hoøe Libánské od hory Balhermon až tam, kudy se vchází do Emat. ⁴ Ti pozùstali, aby zkušován byl skrze ni Izrael, a aby známé bylo, budou-li poslouchati pøikázání Hospodinových, kteráž pøikázal otcùm jejich skrze Mojžíše. ⁵ Bydlili tedy synové Izraelští u prostøed Kananejských, Hetejských a Amorejských, a Ferezejských a Hevejských a Jebuzejských, ⁶ A brali sobì dcery jejich za manželky, a dcery své dávali synùm jejich, a sloužili bohùm jejich. ⁷ Èinili tedy synové Izraelští to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýmá, a zapomenuvše se na Hospodina Boha svého, sloužili Bálùm a Asserotùm. ⁸ Protož rozpálila se prchlivost Hospodinova na Izraele, a vydal jej v ruku Chusana Risataimského, krále Syrského v Mezopotamii; i sloužili synové Izraelští Chusanovi Risataimskému osm let. ⁹ Volali pak synové Izraelští k Hospodinu, i vzbudil Hospodin vysvoboditele

synùm Izraelským, aby je vysvobodil, Otoniele syna Cenezova bratra Kálefova mladšího, ¹⁰ Na nímž byl duch Hospodinův, a soudil lid Izraelský. Když pak vytáhl k boji, dal Hospodin v ruce jeho Chusana Risataimského, krále Syrského, a zmocnila se ruka jeho nad Chusanem Risataimským. ¹¹ A tak v pokoji byla zemì za ètyøidceti let; i umøel Otoniel, syn Cenezův. ¹² Takž opìt èinili synové Izraelští to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýmã. I zsilil Hospodin Eglona, krále Moábského, proti Izraelovi, proto že èinili zlé vícì pøed oèima Hospodinovýmã. ¹³ Nebo shromáždil k sobì syny Ammonovy a Amalechovy, a vytáhl, porazil Izraele, a opanovali mìsto palmové. ¹⁴ I sloužili synové Izraelští Eglonovi králi Moábskému osmnácte let. ¹⁵ Potom volali synové Izraelští k Hospodinu. I vzbudil jim Hospodin vysvoboditele Ahoda, syna Gery Beniaminského, muže rukou pravou nevládnoucímò. I poslali synové Izraelští po ním dar Eglonovi králi Moábskému. ¹⁶ (Pøipravil pak sobì Ahod meè na obì stranì ostrý, lokte zdélí, a pøipásal jej sobì pod šaty svými po pravé stranì.) ¹⁷ I pøinesl dar Eglonovi králi Moábskému. Eglon pak byl èlovìk velmi tlustý. ¹⁸ A když dodal daru, propustil lid, kterýž byl pøinesl dar. ¹⁹ Sám pak vrátiv se od lomù blízko Galgala, øekl: Tajnou víc mám k tobì, ó králi. I øekl král: Mlè. A vyšli od niho všickni, kteøíž stáli pøi ním. ²⁰ Tehdy Ahod pøistoupil k nìmu, (on pak sedìl na paláci letním sám). I øekl mu Ahod: Øeè Boží mám k tobì. I vstal z stolice své. ²¹ Tedy sáhna Ahod rukou svou levou, vzal meè u pravého boku svého a vrazil jej do bøicha jeho, ²² Tak že i jilce za ostøím vešly tam, a zavøel se tukem meè, (nebo nevytáhl meè z bøicha jeho;) i vyšla lejna. ²³ Potom vyšel Ahod pøes síd, a zavøel dvěøe paláce po sobì, a zamkl. ²⁴ Když pak on odšel, služebníci jeho pøišedše, uzøeli, a hle, dvěøe palácu zamèìny. Tedy

øekli: Jest na potøebì v pokoji letním. ²⁵ A když oèekávali dlouho, až se stydìli, a aj, neotvíral dveøí paláce, tedy vzali klíè a otevøeli, a hle, pán jejich leží na zemi mrtvý. ²⁶ Ahod pak mezi tím, když oni prodlévali, ušel, a pøešed lomy, pøišel do Seirat. ²⁷ A pøišed k svým, troubil v troubu na hoøe Efraim; i sstoupili s ním synové Izraelští s hory, a on napøed šel. ²⁸ Nebo øekl jim: Poíte za mnou, dal^t jest zajisté Hospodin Moábské, nepøátely vaše, v ruku vaši. Tedy táhli za ním, a vzavše Moábským brody Jordánské, nedali žádnému pøejíti. ²⁹ I pobili tehdáž Moábských okolo desíti tisíc mužù, každého bohatého a všelikého silného muže, aniž kdo ušel. ³⁰ I snížen jest Moáb v ten den pod mocí Izraele, a pokoj mìla zemì za osmdesáte let. ³¹ Po nìm pak byl Samgar, syn Anatùv, a pobil Filistinských šest set mužù ostnem volù, a vysvobodil i on Izraele.

4

¹ Po smrti pak Ahoda èinili opìt synové Izraelští to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýmá. ² I vydal je Hospodin v ruce Jabína krále Kananejského, kterýž kraloval v Azor; (a kníže vojska jeho byl Zizara), sám pak bydlil v Haroset pohanském. ³ Tedy volali synové Izraelští k Hospodinu; nebo devìt set vozù žeelných mìl, a on násilnì ssužoval Izraele za dvadce ti let. ⁴ Debora pak žena prorokynì, manželka Lapidotova, soudila lid Izraelský toho èasu. ⁵ (A bydlila Debora pod palmou, mezi Ráma a mezi Bethel na hoøe Efraim), i chodili k ní synové Izraelští k soudu. ⁶ Kterážto poslavši, povolala Baráka, syna Abinoemova, z Kádes Neftalímova, a øekla jemu: Zdaliž^t nerozkázal Hospodin Bùh Izraelský: Jdi, a shromáždì lid na horu Tábor, vezmi s sebou deset tisíc mužù z synù Neftalím a z synù Zabulon. ⁷ Nebo pøitáhnu k tobì ku potoku Císon Zizaru kníže vojska Jabínova, a vozy jeho i množství jeho, a dám jej v ruku tvou. ⁸ I øekl jí

Barák: Pùjdeš-li se mnou, pùjdu; pakli nepùjdeš se mnou, nepùjdu. ⁹ Kteráž odpovídila: Já^t zajisté pùjdu s tebou, ale nebude^t s slávou tvou cesta, kterouž pùjdeš, nebo v ruku ženy dá Hospodin Zizaru. Tedy vstavši Debora, šla s Barákem do Kádes. ¹⁰ Svolav pak Barák Zabulonské a Neftalímské do Kádes, vyvedl za sebou deset tisíc mužù; a šla s ním i Debora. ¹¹ Heber pak Cinejský oddílil se od Kaina, od synù Chobab, tchána Mojžíšova, a rozbil stany své až k Elon v Sananim, jenž jest v Kádes. ¹² Oznámeno pak bylo Zizarovi, že vytáhl Barák syn Abinoemùv na horu Tábor. ¹³ Protož shromáždil Zizara všechny vozy své, devìt set vozù železných, a všecken lid, kterýž mìl s sebou z Haroset pohanského, ku potoku Císon. ¹⁴ I øekla Debora Barákovi: Vstaò, nebo tento jest den, v nìmž dal Hospodin Zizaru v ruku tvou. Zdali Hospodin nevyšel pøed tebou? I sstoupil Barák s hory Tábor, a deset tisíc mužù za ním. ¹⁵ A porazil Hospodin Zizaru a všechny ty vozy, i všechna ta vojska ostrostí meèe pøed Barákem; a sskoèiv Zizara s vozu, utíkal pìšky. ¹⁶ Ale Barák honil ty vozy a vojsko až do Haroset pohanského; i padlo všechno vojsko Zizarovo od ostrosti meèe, tak že nezùstalo ani jednoho. ¹⁷ Zizara pak utíkal pìšky k stanu Jáhel, manželky Hebera Cinejského; nebo pokoj byl mezi Jabínem králem Azor a mezi èeledí Hebera Cinejského. ¹⁸ I vyšedši Jáhel v cestu Zizarovi, øekla jemu: Uchyl se, pane mùj, uchyl se ke mnì, neboj se. I uchýlil se k ní do stanu, a pøistøela jej huní. ¹⁹ Kterýž øekl jí: Dej mi, prosím, píti malièko vody, nebo žízním. A otevøevši nádobu mléènou, dala mu píti a pøikryla ho. ²⁰ Øekl také jí: Stùj u dveøí stanu, a pøi-šel-li by kdo, a ptal se tebe, øka: Jest-li zde kdo? odpovíš: Není. ²¹ Potom vzala Jáhel manželka Heberova høeb od stanu, vzala též kladivo v ruku svou, a všedši k nìmu tiše, vrazila høeb do židovin jeho, až uvázl v zemi; (nebo ustav, tvrdì byl

usnul), a tak umøel. ²² A aj, Barák honil Zizaru. I vyšla Jáhel vstøíc jemu, a øekla mu: Poi, a ukáži^t muže, kteréhož hledáš. I všel k ní, a aj, Zizara ležel mrtvý na zemi, a høeb v židovinách jeho. ²³ A tak ponížil Bùh toho dne Jabína krále Kananejského pøed syny Izraelskými. ²⁴ I dotírala ruka synù Izraelských vždy více, a silila se proti Jabínovi králi Kananejskému, až i vyhladili téhož Jabína krále Kananejského.

5

¹ Zpívala pak písnièku Debora a Barák syn Abinoemùv v ten den, økouc: ² Pro pomstu uèinìnou v Izraeli, a pro lid, kterýž se k tomu dobrovolnì mìl, dobroøeète Hospodinu. ³ Slyštež králové, a ušima pozorujte knížata, já, já zpívati budu Hospodinu, žalmy zpívati budu Hospodinu Bohu Izraelskému. ⁴ Hospodine, když jsi vyšel z Seir, když jsi se bral z pole Edomského, tøásla se zemì, nebesa dštila, a oblakové dèš^t vydali. ⁵ Hory se rozplynuly od tváøi Hospodinovy, i ta hora Sinai tøásla se pøed tváøí Hospodina Boha Izraelského. ⁶ Za dnù Samgara syna Anatova, a za dnù Jáhel spustly silnice, kteøíž pak šli stezkami, zacházeli cestami køivými. ⁷ Spustly vsi v Izraeli, spustly, pravím, až jsem povstala já Debora, povstala jsem matka v Izraeli. ⁸ Kterýžto kdyžkoli sobì zvoloval bohy nové, tedy bývala válka v branách, pavézy pak ani kopí nebylo vidíno mezi ètyøidceti tisíci v Izraeli. ⁹ Srdce mé naklonìno jest k správcùm Izraelským a k tím, kteøíž tak ochotní byli mezi jinými. Dobroøeètež Hospodinu. ¹⁰ Kteøíž jezdíte na bílých oslicích, kteøíž bydlíte pøi Middin, a kteøíž chodíte po cestách, vypravujtež, ¹¹ Že vzdálen hluk støelcù na místech, kdež se voda váží; i tam vypravujte hojnou spravedlnost Hospodinovu, hojnou spravedlnost k obyvatelùm vsí jeho v Izraeli; tehdáž^t vstupovati bude

k branám lid Hospodinův. ¹² Povstaò, povstaò, Deboro, povstaniž, povstaniž a vypravuj píseò, povstaò, Baráku, a zajmi jaté své, synu Abinoemův. ¹³ Tehdážti potlaèenému dopomoženo k opanování silných rekù z lidu; Hospodintì mi ku panování dopomohl nad silnými. ¹⁴ Z Efraima koøen jejich bojoval proti Amalechitským; za tebou, Efraime, Benjamin s lidem tvým; z Machira táhli vydavatelé zákona, a z Zabulona písaøi. ¹⁵ Knížata také z Izachar s Deborou, ano i všechno pokolení Izacharovo, jako i Barák do údolí poslán jest píšky, ale veliké hrdiny u sebe jsou v podílu Rubenovu. ¹⁶ Jak jsi mohl mlèe sediti mezi dvìma ohradami, poslouchaje øvání stád? Veliké hrdiny u sebe jsou v podílu Rubenovu. ¹⁷ Zdali i Galád pøed Jordánem nebydlil? Ale Dan proè zùstal pøi lodech? Asser sedil na bøehu moøském, a v lomích svých bydlil. ¹⁸ Zabulon, lid udatný, vynaložil duši svou na smrt, též i Neftalím na vysokých místech pole. ¹⁹ Králové pøitáhše, bojovali, tehdáž bojovali králové Kananejští v Tanach pøi vodách Mageddo, a však koøisti støibra nevzali. ²⁰ S nebe bojováno, hvìzdy z míst svých bojovaly proti Zizarovi. ²¹ Potok Císon smetl je, potok Kedumim, potok Císon; všechno to pošlapala jsi, duše má, udatni. ²² Tehdáž otloukla se kopyta koòu od dupání velikého pod jezdcí silnými. ²³ Zloøeète Merozu, praví andil Hospodinův, zloøeète velice obyvatelùm jeho, nebo nepøišli na pomoc Hospodinu, ku pomoci Hospodinu proti silným. ²⁴ Požehnaná buì nad jiné ženy Jáhel, manželka Hebera Cinejského, nad ženy v staních bydlící buì požehnaná. ²⁵ On vody žádal, ona mléka dala, v koflíku knížecím podala másla. ²⁶ Levou ruku svou k høebu vztáhla, a pravou ruku svou k kladivu dìlníku, i udeøila Zizaru, a ztloukla hlavu jeho, probodla a prorazila židoviny jeho. ²⁷ U noh jejích skrèil se, padl, ležel, u noh jejích skrèil se,

padl; kdež se skrèil, tu padl zabítý. ²⁸ Vyhlídala z okna skrze mõiži, a naókala matka Zizarova, økuci: Proè se tak dlouho vùz jeho nevrací? Proè prodlévají vraceti se domù vozové jeho? ²⁹ Moudøejší pak z pøedních služebnic jejich odpovídaly, i ona sama také sobì odpovídala: ³⁰ Zdali ale dosáhli nìeho, a dilí koøisti? Dìveøku jednu neb dvì na každého muže, loupeže rozdílných barev samému Zizarovi, koøisti rozdílných barev krumpovaným dílem, roucho rozdílných barev krumpovaným dílem na hrdlo loupežníkù. ³¹ Tak a[†] zahynou všickni nepøátelé tvoji, ó Hospodine, tebe pak milující a[†] jsou jako slunce vzcházející v síle své. I byla v pokoji zemì za ètyøidceti let.

6

¹ Èinili pak synové Izraelští to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýmá, i vydal je Hospodin v ruku Madianským za sedm let. ² A zmocnila se velmi ruka Madianských nad Izraelem, tak že synové Izraelští pøed Madianskými zdílali sobì jámy, kteréž jsou na horách, a jeskynì a pevnosti. ³ A bývalo, že jakž co oseli Izraelští, pøitáhl Madian a Amalech a národ východní, povstáváje proti nim. ⁴ Kteøížto rozbijeli stany proti nim, a kazili úrody zemì, až kudy se vchází do Gázy, a nenechávali potravu v Izraeli, ani ovce, ani vola, ani osla. ⁵ Nebo i sami i s stády svými i s stany pøitáhli, a jako kobylinky ve množství pøicházivali, aniž jich neb velbloudù jejich byl poèet; tak pøicházejíce do zemì, hubili ji. ⁶ Tedy znuzen byl velmi Izrael od Madianských, protož volali synové Izraelští k Hospodinu. ⁷ Když pak volali synové Izraelští k Hospodinu pøíèinou Madianských, ⁸ Poslal Hospodin muže proroka k synùm Izraelským, a øekl jim: Takto praví Hospodin Bùh Izraelský: Já jsem vás vyvedl z Egypta, a vyvedl jsem vás z domu služby, ⁹ A vytrhl jsem vás z rukou Egyptských a z

rukou všech, jenž vás ssužovali, kteréž jsem vyhnal pøed tváøí vaší, a dal jsem vám zemi jejich. ¹⁰ I øekl jsem vám: Já jsem Hospodin Bùh váš, nebojte se bohù Amorejských, v jejichž zemi bydlíte. Ale neposlechli jste hlasu mého. ¹¹ Tedy pøišel andìl Hospodinùv a posadil se pod dubem, jenž byl v Ofra, kteréž bylo Joasa Abiezeritského. Gedeon pak syn jeho mlátil obilí na humnì, aby vezma, utekl s tím pøed Madianskými. ¹² I ukázal se jemu andìl Hospodinùv, a øekl jemu: Hospodin s tebou, muži udatný. ¹³ Odpovìdìl jemu Gedeon: Ó Pane mùj, jestliže Hospodin s námi jest, proèež pak na nás pøišlo všecko toto? A kde jsou všickni divové jeho, o kterýchž vypravovali nám otcové naši, økouce: Zdaliž nás z Egypta nevyvedl Hospodin? A nyní opustil nás Hospodin a vydal v ruku Madianských. ¹⁴ A pohledìv na něj Hospodin, øekl: Jdi v této síle své, a vysvobodíš Izraele z ruky Madianských. Zdaliž jsem ti neposlal? ¹⁵ Kterýž odpovìdìl jemu: Poslyš mne, Pane mùj, èím já vysvobodím Izraele? Hle, rod mùj chaterný jest v pokolení Manassesovu, a já nejmenší v domì otce svého. ¹⁶ Tedy øekl jemu Hospodin: Ponìvadž já budu s tebou, protož zbiješ Madianské jako muže jednoho. ¹⁷ Jemuž on øekl: Prosím, jestliže jsem nalezl milost pøed oèima tvýma, dej mi znamení, že ty mluvíš se mnou. ¹⁸ Prosím, neodcházej odsud, až zase pøijdu k tobì, a vynesu obìt svou a položíím pøed tebou. Odpovìdìl on: Já^t poseèkám, až se navrátíš. ¹⁹ Tedy Gedeon všed do domu, pøipravil kozelce, a po mìøici mouky pøesných chlebù. I vložil maso do koše, a polívku vlil do hrnce, i vynesl to k nìmu pod dub a obìtoval. ²⁰ I øekl jemu andìl Boží: Vezmi to maso a chleby ty nekvašené, a polož na tuto skálu, a polívkou polej. I uèinil tak. ²¹ Potom zdvihl andìl Hospodinùv konec holi, kterouž mìl v rukou svých, a dotekl se masa a chlebù pøesných; i vystoupil oheð z skály té, a spálil to

maso i chleby pøesné. A v tom andil Hospodinùv odšel od oěi jeho. ²² A vida Gedeon, že by andil Hospodinùv byl, øekl: Ach, Panovníèe Hospodine, proto-liž jsem vidil andila Hospodinova tváøí v tváø, abych umøel? ²³ I øekl jemu Hospodin: Mj pokoj, neboj se, neumøeš. ²⁴ Protož vzdilal tu Gedeon oltáø Hospodinu, a nazval jej: Hospodin pokoje, a až do tohoto dne ještì jest v Ofra Abiezeritského. ²⁵ Stalo se pak té noci, že øekl jemu Hospodin: Vezmi volka vospilého, kterýž jest otce tvého, totiž volka toho druhého sedmiletého, a zboøiš oltáø Bálùv, kterýž jest otce tvého, háj také, kterýž jest vedlé niho, posekáš. ²⁶ A vzdiláš oltáø Hospodinu Bohu svému na vrchu skály této, na rovinì její, a vezma volka toho druhého, obìtovati budeš obìt zápalnou s døívím háje, kterýž posekáš. ²⁷ Tedy vzal Gedeon deset mužù z služebníkù svých, a uèinil, jakž mluvil jemu Hospodin; a boje se èeledi otce svého a mužù mìsta, neuèinil toho ve dne, ale v noci. ²⁸ Když pak vstali muži mìsta ráno, uzøeli zboøený oltáø Bálùv, a háj, kterýž byl vedlé niho, že byl posekaný, a volka toho druhého obìtovaného v obìt zápalnou na oltáøi v novì vzdilaném. ²⁹ I mluvili jeden k druhému: Kdo to udilal? A vyhledávajíce, vpytávali se a pravili: Gedeon syn Joasùv to uèinil. ³⁰ Tedy øekli muži mìsta k Joasovi: Vyvei syna svého, a^t umøe, proto že zboøil oltáø Bálùv, a že posekal háj, kterýž byl vedlé niho. ³¹ Odpovìdil Joas všecnim stojícím pøed sebou: A což se vy nesnadniti chcete o Bále? Zdali vy jej vysvobodíte? Kdož by se zasazoval o nj, a^t jest zabit hned jitra tohoto. Jestliže^t jest bohem, necha^t se sám zasazuje o to, že jest rozboøen oltáø jeho. ³² I nazval jej toho dne Jerobálem, øka: Nech^t se zasadí Bál proti ni mu, že zboøil oltáø jeho. ³³ Tedy všickni Madianští a Amalechitští a národové východní shromáždili se spolu, a pøešedše Jordán, položili se v údolí Jezreel. ³⁴ Duch

pak Hospodinův posilnil Gedeona, kterýžto zatroubiv v troubu, svolal Abiezeritské k sobě. ³⁵ A poslal posly ke všemu pokolení Manassesovu, a svoláno jest k němu; poslal též posly k Asserovi, k Zabulonovi a k Neftalímovi, i pøitáhli jim na pomoc. ³⁶ Tedy mluvil Gedeon k Bohu: Vysvobodíš-li skrze ruku mou Izraele, jakož jsi mluvil, ³⁷ Aj, já položím rouno toto na humně. Jestliže rosa bude toliko na rouně, a na vši zemi vůkol sucho, tedy vidiťi budu, že vysvobodíš skrze ruku mou Izraele, jakož jsi mluvil. ³⁸ I stalo se tak. Nebo vstav nazejtøí, stlaèil rouno, a vyžial rosu z něho, i byl plný koflík vody. ³⁹ Øekl také Gedeon Bohu: Nerozpaluj se prchlivost tvá proti mně, že promluvíím ještě jednou. Prosím, nechaž' zkusím ještě jednou na rouně. Nech' jest, prosím, samo rouno suché, a na vši zemi rosa. ⁴⁰ I uèinil Bùh té noci tak, a bylo samo rouno suché, a na vši zemi byla rosa.

7

¹ Tedy vstav ráno Jerobál, (jenž jest Gedeon), i všecken lid, kterýž byl s ním, položili se pøi studnici Charod, vojska pak Madianských byla jim na pùlnoci pøed vrchem More v údolí. ² I øekl Hospodin Gedeonovi: Pøíliš mnoho jest lidu s tebou, protož nedám Madianských v ruce jejich, aby se nechlubil Izrael proti mně, øka: Ruka má spomohla mi. ³ A protož provolej hned, a' slyší lid, a øekni: Kdo jest strašlivý a lekavý, navra' se zase, a odejdi ráno pryè k hoøe Galád. I navrátilo se z lidu dvamecítma tisícù, a deset tisíc zùstalo. ⁴ Øekl opit Hospodin Gedeonovi: Ješti jest mnoho lidu; kaž jim sstoupiti k vodám, a tam jej tobì zkusím. I bude, že o komžkoli øeknu: Tento pùjde s tebou, ten a' s tebou jde, a o komžkoli øeknu tobì: Tento nepùjde s tebou, ten a' nechodí. ⁵ I kázal sstoupiti lidu k vodám, a øekl Hospodin k Gedeonovi: Každého, kdož

chlemtati bude jazykem svým z vody, jako chlembce pes, postavíš obzvláštní, tolikéž každého, kdož se pøisehne na kolena svá ku pití. ⁶ I byl poèet tich, kteøíž chlemtali, rukama svýma k ústùm svým vodu nosíce, tøi sta mužù, ostatek pak všeho lidu sehnuli se na kolena svá ku pití vody. ⁷ I øekl Hospodin Gedeonovi: Ve tøech stech mužù, kteøíž chlemtali, vysvobodím vás, a vydám Madianské v ruku tvou, ale ostatek všeho lidu nech^t se vrátí, jeden každý k místu svému. ⁸ A protož nabral ten lid v ruce své potravu a trouby své; jiné pak muže Izraelské všecky propustil, jednoho každého do stanù jejich, toliko tøi sta tich mužù zanechal pøi sobì. Vojska pak Madianských ležela pod ním v údolí. ⁹ I stalo se, že noci té øekl jemu Hospodin: Vstana, sstup k vojsku, nebo dal jsem je v ruku tvou. ¹⁰ Pakli nesmíš sjíti sám, sejdi s Pùrou služebníkem svým do vojska, ¹¹ A uslyšíš, co mluvíti budou; i posilní se z toho ruce tvé, tak že směle pùjdeš proti vojsku tomu. Sstoupil tedy on a Pùra služebník jeho k kraji odìncù, kteøíž byli v vojšti. ¹² Madian pak a Amalech i všecken lid východní leželi v údolí, jako kobyly u velikém množství, ani velbloudù jejich poètu nebylo, jako písek, kterýž jest na bøehu moøském v nesèslném množství. ¹³ A když pøišel Gedeon, aj, jeden vypravoval bližnímu svému sen, a øekl: Hle, zdálo mi se, že pecen chleba jeèmenného valil se do vojska Madianského, a pøivaliv se na každý stan, udeøil na něj, až padl, a podvrátil jej svrchu, a tak ležel každý stan. ¹⁴ Jemužto odpovídaje bližní jeho, øekl: Není to nic jiného, jediné meè Gedeona syna Joasova, muže Izraelského; dal^t jest Bùh v ruku jeho Madianské i všecka tato vojska. ¹⁵ Stalo se pak, že když uslyšel Gedeon vypravování snu i vyložení jeho, poklonil se Bohu, a vrátiv se k vojsku Izraelskému, øekl: Vstaòte, nebo dal Hospodin v ruku vaši vojska Madianská. ¹⁶ Rozdìlil tedy tøi sta mužù

na tõi houfy, a dal trouby v ruku každému z nich a bání prázdné, a v prostøedku tich bání byly pochodni. ¹⁷ I øekl jim: Jakž na mnì uzøíte, tak uèiníte; nebo hle, já vejdu na kraj vojska, a jakž já tehdáž budu ðilati, tak udíláte. ¹⁸ Nebo troubiti budu já v troubu i všickni, jenž se mnou budou, tehdy vy také troubiti budete v trouby vùkol všeho vojska, a øeknete: Meè Hospodinùv a Gedeonùv. ¹⁹ Všel tedy Gedeon a sto mužù, kteøíž s ním byli, na kraj vojska pøi zaèátku bdní prostøedního, jen že byli prominili stráž; i troubili v trouby, a roztøískali bání, kteréž mìli v rukou svých. ²⁰ Tedy ti tõi houfové troubili v trouby, rozstøískavše bání, a drželi v ruce své levé pochodni, v pravé pak ruce své trouby, aby troubili, i kõièeli: Meè Hospodinùv a Gedeonùv. ²¹ A postavili se každý na místi svém vùkol ležení; i zdìšena jsou všeccka vojska, a kõièice, utíkali. ²² Když pak troubilo v trouby tich tõi sta mužù, obrátil Hospodin meè jednoho proti druhému, a to po všem ležení. Utíkalo tedy vojsko až k Betseta do Zererat, a až ku pomezí Abelmehula u Tebat. ²³ Shromáždivše se pak muži Izraelští z Neftalím a z Asser a ze všeho pokolení Manassesova, honili Madianské. ²⁴ I rozeslal Gedeon posly na všechny hory Efraimské, øka: Vyjdíte v cestu Madianským, a zastupte jim vody až k Betabaøe a Jordánu. Tedy shromáždivše se všickni muži Efraim, zastoupili vody až k Betabaøe a Jordánu. ²⁵ A chytili dvě knížat Madianských, Goréba a Zéba. I zabili Goréba na skále Goréb a Zéba zabili v lisu Zéb, a honili Madianské, hlavu pak Gorébovu a Zébovu pøinesli k Gedeonovi za Jordán.

8

¹ Muži pak Efraim øekli jemu: Co jsi nám to uèinil, že jsi nepovolal nás, když jsi táhl k boji proti Madianským? A

tuze se na něj domlouvali. ² Jimž odpovědìl: Zdaž jsem co takového provedl, jako vy? Zdaliž není lepší pabìrování Efraimovo, než vinobraní Abiezerovo? ³ V ruce vaše dal Bùh knížata Madianská Goréba a Zéba, a co jsem já mohl takového uèiniti, jako vy? I spokojil se duch jejich k nìmu, když mluvil ta slova. ⁴ Když pak pøišel Gedeon k Jordánu, pøešel jej, a tøi sta mužù, kteøíž byli s ním, ustalí, honíce nepøátely. ⁵ Protož øekl mužùm Sochot: Dejte, prosím, po pecníku chleba lidu, kterýž za mnou jde, nebo ustalí, a já honím Zebaha a Salmuna, krále ty Madianské. ⁶ I øekl jemu jeden z knížat Sochot: Což již moc Zebahova a Salmunova jest v ruce tvé, abychom dali vojsku tvému chleba? ⁷ Jimž øekl Gedeon: Z té pøìiny, když dá Hospodin Zebaha a Salmuna v ruku mou, tehdy zmrskám tìla vaše trním a bodlàiím z poušti té. ⁸ I tálh odtud do Fanuel, a podobnì mluvil k nim, ale obyvatelé Fanuel odpovědìli jemu tolikéž, jako muži Sochot. ⁹ I øekl obyvatelùm Fanuel: Když se navrátím v pokoji, zboøím viži tuto. ¹⁰ Zebah pak a Salmun byli v Karkara spolu s vojsky svými, takmìø patnácte tisícù, všickni, což jich bylo pozùstalo ze všeho vojska národù východních, zbitých pak bylo sto a dvacetì tisíc mužù bojovníkù. ¹¹ I táhna Gedeon cestou bydlících v staních od východní strany Nobe a Jegbaa, udeøil na to vojsko, kteréžto vojsko sobì poèínalo bezpeènì. ¹² Když pak utíkali Zebah a Salmun, honil je, a jal oba dva ty krále Madianské, Zebaha a Salmuna, a všechno vojsko jejich pøedìsil. ¹³ I navracel se Gedeon syn Joasùv z bitvy pøed východem slunce. ¹⁴ I jav mládence z obyvatelù Sochotských, vpytával se ho; kterýž sepsal mu knížata Sochot a starší jeho, sedmdesáte sedm mužù. ¹⁵ Pøišed pak k obyvatelùm Sochot, øekl: Aj, Zebah a Salmun, pro niž jste mi utrhalì, økouce: Zdali moc Zebaha a Salmuna jest v ruce tvé, abychom dali

ustalým mužům tvým chleba? ¹⁶ Protož vzav starší místa a trní s bodlákem z poušti té, dal na nich příklad jiným mužům Sochot. ¹⁷ I vši Fanuel rozbořil, a pobil muže místa. ¹⁸ Potom řekl Zebahovi a Salmunovi: Jací to byli muži, kteréž jste pobili na hoře Tábor? Odpovědili oni: Takoví jako ty, jeden každý na pohlediní byl jako syn královský. ¹⁹ I dí: Bratři moji, synové matky mé byli. Živ^t jest Hospodin, byste byli živili je, nepobil bych vás. ²⁰ Tedy řekl k Jeter prvorozenému svému: Vstaò, pobí je. Ale mládeněk nevytáhl meče svého, proto že se bál, nebo byl ještě mládeněk. ²¹ I řekl Zebah a Salmun: Vstaò ty a oboø se na nás, nebo jaký jest muž, taková i síla jeho. Vstav tedy Gedeon, zabil Zebaha a Salmuna, a vzal halže, kteréž byly na hrdlech velbloudů jejich. ²² Potom řekli muži Izraelští Gedeonovi: Panuj nad námi i ty i syn tvůj, také syn syna tvého, nebo vysvobodil jsi nás z ruky Madianských. ²³ I odpovědíl jim Gedeon: Nebudu^t já panovati nad vámi, aniž panovati bude nad vámi syn můj, Hospodin panovati bude nad vámi. ²⁴ Řekl jim také Gedeon: Žádost tuto vzložím toliko na vás, abyste mi dali jeden každý náušnici z loupeží svých; (nebo náušnice zlaté měli, proto že Izmaelitští byli.) ²⁵ I odpovědili: Rádi dáme. A prostøevše roucho, metali na ni každý náušnici z loupeží svých. ²⁶ Byla pak váha náušnic zlatých, kteréž vyžádal, tisíc a sedm set lotů zlata, kromi halží a zlatých jableček, i roucha šarlatového, kteréž na sobi měli králové Madianští, a kromi halží, kteréž byly na hrdlech velbloudů jejich. ²⁷ I udílal z toho Gedeon efod, a složil jej v místi svém Ofra. I smilnil tam všecken Izrael, chodí za ním, a byl Gedeonovi i domu jeho osídlem. ²⁸ Madianští pak sníženi jsou před syny Izraelskými, aniž potom pozdvihli hlavy své; a tak byla v pokoji zemi za čtyřiceti let ve dnech Gedeonových. ²⁹ A odšed Jerobál syn Joasův, pøebýval v

domì svém. ³⁰ Mìl pak Gedeon sedmdesáte synù, kteøíž pošli z bedr jeho; nebo mìl žen mnoho. ³¹ Ženina také jeho, kterouž mìl v Sichem, i ta porodila jemu syna, a dala mu jméno Abimelech. ³² A když umøel Gedeon syn Joasùv v starosti dobré, pochován jest v hrobì Joasa otce svého v Ofra Abiezeritského. ³³ Stalo se pak po smrti Gedeonovi, že se odvrátili synové Izraelští a smilnili, jdouce za modlami, a vzali sobì Bále Berit za boha. ³⁴ A nerozpomenuli se synové Izraelští na Hospodina Boha svého, kterýž je vytrhl z ruky všech nepøátel jejich vùkol. ³⁵ A neuèinili milosrdenství s domem Jerobále Gedeona, jako on všechno dobré èinil Izraelovi.

9

¹ Nebo odšed Abimelech syn Jerobálùv do Sichem k bratøím matky své, mluvil k nim i ke všì èeledi domu otce matky své, øka: ² Mluvte, prosím, ke všechnìm mužùm Sichemským: Co jest lépe vám, to-li, aby panovalo nad vámi sedmdesáte mužù, totiž všickni synové Jerobálovi, èili aby panoval nad vámi muž jeden? Pamatujte pak, že jsem já kost vaše a tìlo vaše. ³ Tedy mluvili bratøí matky jeho o nìm ke všechnìm mužùm Sichemským všechna slova tato, a naklonilo se srdce jejich k Abimelechovi, nebo øekli: Bratr náš jest. ⁴ I dali jemu sedmdesáte lotù støíbra z domu Bále Berit, na niž sobì najal Abimelech služebníky, povaleèe a tuláky, aby chodili za nìm. ⁵ A pøišed do domu otce svého do Ofra, zmordoval bratøí své, syny Jerobálovy, sedmdesáte mužù, na jednom kameni; toliko zùstal Jotam syn Jerobálùv nejmladší, nebo se byl skryl. ⁶ Tedy shromáždili se všickni muži Sichemští i všechni dùm Mello, i šli, a ustanovili sobì Abimelecha za krále na rovinách u sloupu, kterýž jest u Sichem. ⁷ To když povìdili Jotamovi, odejda, postavil se na vrchu hory Garizim, a

pozdvihna hlasu svého, volal, a řekl jim: Poslyšte mne muži Sichemští, a uslyš vás Bůh. ⁸ Sešlo se některého času dříví, aby pomazalo nad sebou krále. I řekli olivě: Kraluj nad námi. ⁹ Jimžto odpovědila oliva: Zdali já, opustí svou tučnost, kterouž ctím bývá Bůh i lidé, půjdu, abych byla postavena nad stromy? ¹⁰ I řeklo dříví fíku: Poj ty a kraluj nad námi. ¹¹ Jimž odpověděl fík: Zdali já, opustí sladkost svou a ovoce své výborné, půjdu, abych postaven byl nad stromy? ¹² Řeklo opět dříví vinnému košenu: Poj ty a kraluj nad námi. ¹³ Jimž odpověděl vinný košen: Zdali já, opustí své víno, kteráž obveseluje Boha i lidi, půjdu, abych postaven byl nad stromy? ¹⁴ Naposledy řeklo všechno dříví bodláku: Poj ale ty a kraluj nad námi. ¹⁵ I odpověděl bodlák dříví: Jestliže v pravdě budete vy mne sobě za krále, počte, odpočívajte pod stínem mým; pakli nic, vyjdi oheď z bodláku a spal cedry Libánské. ¹⁶ Tak i nyní, jestliže jste právě a upřímně učinili, ustavivše Abimelecha za krále, a jestliže jste dobře učinili Jerobálovi a domu jeho, a jestliže podlé dobrodiní rukou jeho odplatili jste se jemu; ¹⁷ (Nebo otec můj bojoval za vás a opovážil se života svého, aby vás vysvobodil z ruky Madianských, ¹⁸ Vy pak teprve povstali jste proti domu otce mého, a zmordovali jste syny jeho, sedmdesát mužů na jednom kameni, a ustanovili jste krále Abimelecha, syna dívky jeho, nad muži Sichemskými, proto že bratr váš jest); ¹⁹ Jestliže, řku, právě a upřímně udělali jste Jerobálovi i domu jeho dne tohoto, veselte se z Abimelecha, a on také nechť se veselí z vás; ²⁰ Pakli nic, nechť vyjde oheď z Abimelecha a sžije muže Sichemské i dům Mello, nechť vyjde také oheď od mužů Sichemských a z domu Mello a sžije Abimelecha. ²¹ Tedy utekl Jotam, a utíkaje, odšel do Beera, a zůstal tam, boje se Abimelecha bratra svého. ²² I panoval Abimelech nad Izraelem tři léta. ²³ Poslal pak Bůh ducha zlého

mezi Abimelecha a mezi muže Sichemské, a zpronevòili se muži Sichemští Abimelechovi, ²⁴ Aby pomstina byla kòivda sedmdesáti synù Jerobálových, a aby krev jejich pøišla na Abimelecha bratra jejich, kterýž zmordoval je, a na muže Sichemské, kteøíž posilnili rukou jeho, aby zmordoval bratøí své. ²⁵ Nebo uèinili muži Sichemští jemu zálohy na vrších hor, a loupili všechny chodící mimo ni tou cestou; kterážto víc povídána jest Abimelechovi. ²⁶ Syn pak Ebedùv Gál, jda s bratøími svými, pøišel do Sichem, i tišili se z niho muži Sichemští. ²⁷ A vyšedše na pole, sbírali víno své a tlaèili i veselili se; a všedše do chrámu bohù svých, jedli a pili, a zloøeèili Abimelechovi. ²⁸ Øekl pak Gál syn Ebedùv: Kdo jest Abimelech? A jaké jest Sichem, abychom sloužili jemu? Zdaliž není syn Jerobálùv, a Zebul úøedník jeho? Služte raději mužùm Emora, otce Sichemova; nebo proè my máme sloužiti tomuto? ²⁹ Ale ó kdyby tento lid byl v ruce mé, abych shladil Abimelecha! I øekl Abimelechovi: Sbeø sobì vojsko, a vyjdi. ³⁰ Uslyšav pak Zebul, úøedník mìsta toho, slova Gále syna Ebedova, rozhnìval se náramnì. ³¹ I poslal posly k Abimelechovi tajnì, øka: Hle, Gál syn Ebedùv i bratøí jeho pøišli do Sichem, a hle, bojovati budou s mìstem proti tobì. ³² Protož nyní vstana noènì, ty i lid, kterýž jest s tebou, zdilej zálohy v poli. ³³ A ráno, když bude slunce vycházeti, vstana, udeøíš na mìsto, a když on i lid, kterýž jest s ním, vyjde proti tobì, uèiníš jemu to, což se naskytne ruce tvé. ³⁴ A protož vstal Abimelech i všecken lid, kterýž s ním byl v noci, a uèinili zálohy u Sichem na ètyøech místech. ³⁵ I vyšel Gál syn Ebedùv, a postavil se v brání mìsta; vyvstal pak Abimelech i lid, kterýž s ním byl, z záloh. ³⁶ A uzòev Gál ten lid, øekl Zebulovi: Hle, lid sstupuje s vrchu hor. Jemuž odpovìdìl Zebul: Stín hor vidíš, jako nijaké lidi. ³⁷ Tedy opìt promluvil Gál, øka: Hle, lid sstupuje s vrchu,

nebo houf jeden táhne cestou rovin Monenim. ³⁸ Øekl pak jemu Zebul: Kde jsou nyní ústa tvá, jimižs mluvil: Kdo jest Abimelech, abychom sloužili jemu? Zdaliž toto není lid ten, kterýmž jsi pohrdal? Vytáhniž nyní, a bojuj proti nìmu. ³⁹ I vytáhl Gál pøed lidmi Sichemskými, a bojoval proti Abimelechovi. ⁴⁰ Ale Abimelech honil ho utíkajícího pøed tváøí svou, a padlo ranìných mnoho až k brání. ⁴¹ Zùstal pak Abimelech v Aruma, a Zebul vyhnal Gále i bratøøi jeho, aby nezùstávali v Sichem. ⁴² Nazejtøí pak vytáhl lid do pole, i oznámeno jest to Abimelechovi. ⁴³ Tedy on pojal lid svùj, a rozdìlil jej na tøi houfy, zdìlav zálohy v polích, a vida, an lid vychází z mìsta, vyskoèil na nì a zbil je. ⁴⁴ Nebo Abimelech a houf, kterýž byl s ním, udeøili na nì a postavili se u brány mìsta, druží pak dva houfové oboøili se na všechny ty, kteøíž byli v poli, a zbili je. ⁴⁵ Abimelech pak dobýval mìsta celý ten den, až ho i dobyl, a lid, kterýž v nìm byl, pobil, a zboøiv mìsto, posál je solí. ⁴⁶ Uslyøevøe pak všickni muži vìže Sichemské, veøli do hradu svého, chrámu boha Berit. ⁴⁷ A oznámeno jest Abimelechovi, že se tam shromáždili všickni muži vìže Sichemské. ⁴⁸ Tedy vstoupil Abimelech na horu Salmon, on i všecken lid, kterýž byl s ním, a nabrav seker s sebou, nasekal ratolestí s stromù, kterýchž nabral a vložil na rameno své. I øekl lidu, kterýž byl s ním: Což jste vidili, že jsem uèinil, spìøi nì uèiòte tak jako já. ⁴⁹ I u'al sobì jeden každý ze všeho lidu ratolest, a jdouce za Abimelechem, skladli je u hradu, a zapálili jimi hrad. I zemøeli tam všickni muži vìže Sichemské témìø tisíc mužù a žen. ⁵⁰ Odøel pak Abimelech do Tébes, a položil se u Tébes, i dobyl ho. ⁵¹ Byla pak vìže pevná u prostøed mìsta, a utekli tam všickni muži i ženy, i všickni pøední mìsta toho, a zavøeli po sobì, vstoupivøe na vrch vìže. ⁵² Tehdy pøiøed Abimelech až k vìži, dobýval jí, a pøistoupl až ke

dveřím viže, aby je zapálil ohněm. ⁵³ V tom žena nějaká svrhla kus žernovu na hlavu Abimelechovu, a prorazila hlavu jeho. ⁵⁴ A on rychle zavolav mládence, kterýž nosil zbroj jeho, řekl jemu: Vytrhni meč svůj a zabíj mne, aby potom nepravili o mně: Žena zabila ho. I probodl jej služebník jeho, a umřel. ⁵⁵ Uzavšev pak synové Izraelští, že by umřel Abimelech, odešli jeden každý k místu svému. ⁵⁶ A tak odmínil Bůh zlým Abimelechovi za nešlechtnost, kterouž páchal proti otci svému, zmordovav sedmdesáte bratřů svých. ⁵⁷ Tolikéž i všecku nešlechtnost mužů Sichemských vrátil Bůh na hlavu jejich, a pøišlo na ni zlořečení Jotama syna Jerobálova.

10

¹ Povstal pak po Abimelechovi k obhajování Izraele Tola, syn Fua, syna Dodova, muž z pokolení Izachar, a ten bydlil v Samír na hoře Efraim. ² I soudil Izraele za tříměcítma let, a umřev, pochován jest v Samír. ³ Po něm povstal Jair Galádský, a soudil Izraele za dváměcítma let. ⁴ A měl třidceti synů, kteříž jezdili na třidceti mezcích; a měli třidceti míst, kteráž sloula vsi Jairovy až do dnešního dne, a ty jsou v zemi Galád. ⁵ I umřel Jair, a pochován jest v Kamon. ⁶ Opět pak synové Izraelští činili to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá; nebo sloužili Bálům a Astarot, to jest, bohům Syrským, bohům Sidonským a bohům Moábským, tolikéž i bohům synů Ammon, i bohům Filistinským, tak že opustili Hospodina, a nesloužili jemu. ⁷ Protož roznítla se prchlivost Hospodinova na Izraele, a vydal je v ruku Filistinských a v ruku Ammonitských, ⁸ kteříž stírali a potlačovali syny Izraelské toho roku, i potom za osmnácte let, všechny syny Izraelské, kteříž byli před Jordánem v zemi Amorejského, kteráž jest v Galád. ⁹ Pøešli pak Ammonitští i Jordán, aby bojovali

také proti Judovi, a proti Beniaminovi, i proti domu Efraimovu; i byl Izrael náramně ssoužen. ¹⁰ Tedy volali synové Izraelští k Hospodinu, økouce: Zhøeshìlì+ jsme tobì, tak že jsme opustili tì Boha svého, a sloužili jsme Bálùm. ¹¹ Ale Hospodin øekl synùm Izraelským: Zdaliž jsem od Egyptských a od Amorejských a od Ammonitských a Filistinských, ¹² Tolikéž od Sidonských, a Amalechitských, i od Maonitských, vás ssuzujících, když jste volali ke mnì, nevysvobodil vás z ruky jejich? ¹³ A vy opustili jste mne a sloužili jste bohùm cizím, protož nevysvobodím vás více. ¹⁴ Jdìte a volejte k bohùm, kteréž jste sobì zvolili; oni nech+ vás vysvobodí v èas ssoužení vašeho. ¹⁵ I øekli synové Izraelští Hospodinu: Zhøeshìli jsme; uèiò s námi, což+ se dobøe líbí, a však vysvoboì nás, prosíme, v tento èas. ¹⁶ Protož vyvrhøe bohy cizí z prostøedku svého, sloužili Hospodinu, a zželelo se duši jeho nad trápením Izraele. ¹⁷ Svolali se pak Ammonitští, a položili se v Galád; shromáždili se také synové Izraelští, a položili se v Masfa. ¹⁸ I øekli lid s knížaty Galád jedni druhým: Kdokoli poène bojovati proti Ammonitským, bude vůdce všech obyvatelù Galád.

11

¹ Jefte pak Galádský byl muž udatný a byl syn ženy nevístky, z níž zplodil Galád øeèeného Jefte. ² Ale i manželka Galádova naplodila mu synù, a když dorostli synové manželky té, vyhnali Jefte. Nebo øekli jemu: Nebudeš dìditi v domì otce našeho, nebo jsi postranní ženy syn. ³ Protož utekl Jefte od tváøi bratøí svých, a bydlil v zemi Tob; a sbìhli se k Jefte lidé povaleèi, a vycházeli s ním. ⁴ Stalo se pak po tìch dnech, že bojovali Ammonitští proti Izraelským. ⁵ A když poèali bojovati Ammonitští proti nim, odešli starší Galádští, aby zase pøivedli Jefte z zemi

Tob. ⁶ I øekli k Jefte: Poï a buï vùdce náš, abychom bojovali proti Ammonitským. ⁷ Odpovìdìl Jefte starším Galádským: Zdaliž jste vy mne nemìli v nenávìsti, a nevyhnali jste mne z domu otce mého? Proøež tedy nyní pøišli jste ke mnì, když ssoužení jste? ⁸ I øekli starší Galádští k Jefte: Proto jsme se nyní navrátili k tobì, abys šel s námi a bojoval proti Ammonitským, a byl nám všechním obyvatelùm Galádským za vùdce. ⁹ Tedy odpovìdìl Jefte starším Galádským: Ponìvadž mne zase uvodíte, abych bojoval proti Ammonitským, když by mi je dal Hospodin v moc, budu-li vám za vùdce? ¹⁰ I øekli starší Galádští k Jefte: Hospodin bude svìdkem mezi námi, jestliže neuèiníme vedlé slova tvého. ¹¹ A tak šel Jefte s staršími Galádskými, a pøedstavil jej sobì lid za vùdci a kníže, a mluvil Jefte všechna slova svá pøed Hospodinem v Masfa. ¹² Potom poslal Jefte posly k králi Ammonitskému s tímto poruèením: Co máš ke mnì, že jsi vytáhl na mne, abys bojoval proti zemi mé? ¹³ I odpovìdìl král Ammonitský poslùm Jefte: Že vzal Izrael zemi mou, když vyšel z Egypta, od Arnon až k Jaboku a až k Jordánu; protož nyní vra^t mi ji pokojnì. ¹⁴ Opìt pak poslal Jefte posly k králi Ammonitskému, ¹⁵ A øekl jemu: Takto praví Jefte: Nevzal^t Izrael zemì Moábské, ani zemì synù Ammonových. ¹⁶ Ale když vyšli z Egypta, šel Izrael pøes pouš^t až k moøi Rudému, a pøišel do Kádes. ¹⁷ Odkudž poslal Izrael posly k králi Edomskému, øka: Prosím, nech^t projdu skrze zemi tvou. A nechtil ho slyšeti král Edomský. Poslal také k králi Moábskému, a nechtil povoliti. A tak zùstal Izrael v Kádes. ¹⁸ Potom když šel pøes pouš^t, obcházel zemi Edomskou a zemi Moábskou, a pøišed od východu slunce zemi Moábské, položil se pøed Arnon, a nevešli na pomezí Moábské; nebo Arnon jest meze Moábských. ¹⁹ Protož poslal Izrael posly k Seonovi králi Amorejskému, to jest, k králi Ezebon, a øekl jemu

Izrael: Prosím, nech^t projdu skrze zemi tvou až k místu svému. ²⁰ Ale Seon nedovìoval Izraelovi, aby pøejítì mìl pomezí jeho. Protož shromáždil Seon všecken lid svùj, a položili se v Jasa, a bojoval proti Izraelovi. ²¹ I dal Hospodin Bùh Izraelský Seona i všecken lid jeho v ruku Izraelských, a porazili je. I opanoval dìdièni Izrael všecku zemi Amorejského, té zemi obyvatele. ²² A tak opanovali všecko pomezí Amorejského od Arnon až k Jaboku a od poušti až k Jordánu. ²³ Když tedy Hospodin Bùh Izraelský vyhladil Amorejského od tváøi lidu svého Izraelského, proè ty chceš panovati nad ním? ²⁴ Zdaliž tím, což tobì dal Chámos bùh tvùj k vládaøství, vládnouti nemáš? Takž, kterékoli vyhladil Hospodin Bùh náš od tváøi naší, jejich dìdictvím my vládeme. ²⁵ K tomu pak, zdali jsi ty èím lepší Baláka syna Seforova, krále Moábského? Zdali se kdy vadil s Izraelem? Zdali kdy bojoval proti nim? ²⁶ Ješto již bydlí Izrael v Ezebon a ve všech jeho, i v Aroer, a ve všech jeho, i ve všech mìstech, kteráž jsou pøi pomezí Arnon, za tøi sta let. Proè jste jí neodjali v tak dlouhém èasu? ²⁷ Protož ne já provinil jsem proti tobì, ale ty mnì zle èiníš, bojuje proti mnì. Nech^t soudí Hospodin soudce dnes mezi syny Izraelskými a mezi syny Ammonovými. ²⁸ Král pak Ammonitský neuposlechl slov Jefte, kteráž vzkázal jemu. ²⁹ V tom nadšen byl Jefte duchem Hospodinovým, i táhl skrze Galád a Manasse, prošel i Masfa v Galád, a z Masfy v Galád táhl proti Ammonitským. ³⁰ (Uèinil pak Jefte slib Hospodinu, a øekl: Jestliže jistotni dáš mi Ammonitské v ruku mou: ³¹ I stane se, že což by koli vyšlo ze dveøí domu mého mnì vstòic, když se vrátím v pokoji od Ammonitských, bude Hospodinovo, abych to obìtoval v obìt zápalnou.) ³² Pøitáhl tedy Jefte na Ammonitské, aby bojoval proti nim, a dal je Hospodin v ruku jeho. ³³ I pobil je od Aroer, až kudy se jde do Mennit,

dvadecti mìst, a až do Abel vinic porážkou velikou velmi; a sníženi jsou Ammonitští pøed syny Izraelskými. ³⁴ Když se pak navracoval Jefte do Masfa k domu svému, aj, dcera jeho vyšla jemu vstøíc s bubny a s houfem plésajících; kterouž mìl toliko jedinou, aniž mìl kterého syna aneb jiné dcery. ³⁵ Stalo se pak, že když uzøel ji, roztrhl roucha svá a øekl: Ach, dcero má, velices mne ponížila; nebo jsi z tich, jenž mne kormoutí, ponìvadž jsem tak øekl Hospodinu, aniž budu moci odvolati toho. ³⁶ Jemuž ona odpovìdìla: Mùj otèe, jestliže jsi tak øekl Hospodinu, uèiò mi podlé toho, jakžs mluvil; když' jen dal Hospodin pomstu nad nepøátely tvými, Ammonitskými. ³⁷ Øekla také otci svému: Nech' toliko toto obdržím: Odpus' mne na dva mìsíce, a' jdu a vejdu na hory a opláèi panenství svého, já i družìèky mé. ³⁸ Kterýž øekl: Jdi. I propustil ji na dva mìsíce. Odešla tedy ona i družìèky její, a plakala panenství svého na horách. ³⁹ A pøi dokonání dvou mìsícù navrátila se k otci svému, a vykonal pøi ní slib svùj, kterýž byl uèinil. Ona pak nepoznala muže. I byl ten obyèej v Izraeli, ⁴⁰ že každého roku scházìvaly se dcery Izraelské, aby plakaly nad dcerou Jefte Galádského za ètyøi dni v roce.

12

¹ Shromáždili se pak muži Efraim, a pøešedše k stranì pùlnoèní, øekli k Jefte: Proè jsi vyšel k boji proti Ammonitským, a nepovolal jsi nás, abychom šli s tebou? Dùm tvùj i tebe ohnìm spálíme. ² K nimž øekl Jefte: Nesnáz jsem mìl já a lid mùj s Ammonitskými velikou; tedy povolal jsem vás, ale nevysvobodili jste mne z ruky jejich. ³ Protož vida, že jste mne nevysvobodili, odvážil jsem se života svého, a táhl jsem proti Ammonitským, i dal je Hospodin v ruku mou. Ale proè jste dnes pøišli ke mnì? Zdali abyste

bojovali proti mnì? ⁴ Tedy shromáždil Jefte všechny muže Galádské, a bojoval s Efraimem. I porazili muži Galád Efraimské, nebo pravili pobìhlci Efraimští: Vy Galádští jste u prostøed Efraima a u prostøed Manassesu. ⁵ Odjali Galádští též i brody Jordánské Efraimským. A bylo, že když kdo z utíkajících Efraimských øekl: Necha' pøejdu, øekli jemu muži Galádští: Jsi-li Efratejský? Jestliže øekl: Nejsem, ⁶ Tedy øekli jemu: Rci hned Šibolet. I øekl: Šibolet, aniž dobaøe mohl vyøknouti toho. Tedy pochytíce jej, zamordovali ho u brodu Jordánského. I padlo toho èasu z Efraima ètyøidceti a dva tisíce. ⁷ Soudil pak Jefte Izraele šest let; a umøel Jefte Galádský, a pochován jest v jednom z míst Galádských. ⁸ Potom soudil po nìm Izraele Abesam z Betléma. ⁹ A mìl tøidceti synù a tøidceti dcer, kteréž rozevдал od sebe, a tøidceti žen pøivedl od jinud synùm svým. I soudil Izraele sedm let. ¹⁰ A umøev Abesam, pochován jest v Betlémì. ¹¹ Po nìm pak soudil Izraele Elon Zabulonský; ten soudil Izraele deset let. ¹² I umøel Elon Zabulonský, a pochován jest v Aialon, v zemi Zabulon. ¹³ Potom soudil Izraele Abdon syn Hellelùv Faratonský. ¹⁴ Ten mìl ètyøidceti synù a tøidceti vnukù, kteøíž jezdili na sedmdesáti mezcích; i soudil Izraele osm let. ¹⁵ Umøev pak Abdon syn Hellelùv Faratonský, pohøben jest v Faraton, v zemi Efraim na hoøe Amalechitské.

13

¹ Tedy opìt synové Izraelští èinili to, což jest zlého pøed oèima Hospodinovýmá, i vydal je Hospodin v ruce Filistinských za ètyøidceti let. ² Byl pak muž jeden z Zaraha, z èeledi Dan, jménem Manue, jehož manželka byla neplodná a nerodila. ³ I ukázal se andìl Hospodinùv ženì té a øekl jí: Aj, nyní jsi neplodná, aniž jsi rodila; poèeš pak a porodiš syna. ⁴ Protož nyní vystøíhej se,

abys vína nepila aneb nápoje opojného, a abys nejedla nic neèistého. ⁵ Nebo aj, poèneš a porodíš syna, a bõitva a[†] nevchází na hlavu jeho, nebo bude to dítì od života Nazarejský Boží, a ten[†] poène vysvobozovati Izraele z ruky Filistinských. ⁶ I pøišla žena a povídila to muži svému, økuci: Muž Boží pøišel ke mnì, jehož oblìèej byl jako oblìèej andìla Božího, hrozný velmi, a neotázala jsem se jeho, odkud by byl, ani mi svého jména neoznámil. ⁷ Ale øekl mi: Aj, poèneš a porodíš syna, protože nyní nepí vína aneb nápoje opojného, aniž jez co neèistého, nebo to dítì od života bude Nazarejský Boží až do dne smrti své. ⁸ Tedy Manue modlil se Hospodinu a øekl: Vyslyš mne, mùj Pane, prosím, nech[†] muž Boží, kteréhož jsi byl poslal, zase pøijde k nám, a nauèí nás, co máme dìlati s dítìtem, kterèž se má naroditi. ⁹ I vyslyšel Bùh hlas Manue; nebo pøišel andìl Boží opìt k ženì té, když sedila na poli. Manue pak muž její nebyl s ní. ¹⁰ A protože s chvátáním bìžela žena ta, a oznámila muži svému, økuci jemu: Hle, ukázal se mi muž ten, kterýž byl ke mnì prvé pøišel. ¹¹ Vstav pak Manue, šel za manželkou svou, a pøišed k muži tomu, øekl jemu: Ty-li jsi ten muž, kterýž jsi mluvil k manželce mé? Odpovìdìl: Jsem. ¹² I øekl Manue: Nech[†] se nyní stane slovo tvé, ale jaká péèe o to dítì a správa pøi nìm býti má? ¹³ Odpovìdìl andìl Hospodinùv Manue: Ode všeho toho, o èemž jsem oznámil ženì, a[†] se ona vystøíhá. ¹⁴ Nièeho, což pochází z vinného kmene, a[†] neužívá, to jest, vína aneb nápoje opojného a[†] nepije, a nic neèistého a[†] nejí; cožkoli jsem jí pøikázal, a[†] ostøíhá. ¹⁵ Tedy øekl Manue andìlu Hospodinovu: Medle, nech[†] tì pozdržíme, a pøipravíme[†] kozlíka. ¹⁶ I odpovìdìl andìl Hospodinùv Manue: Bys mne i pozdržel, nebudu[†] jísti pokrmu tvého, ale jestliže pøipravíš obìt zápalnou, Hospodinu ji obìtuj. Nebo nevidìl Manue, že byl andìl Hospodinùv. ¹⁷ Øekl

opìt Manue andìlu Hospodinovu: Jaké jest jméno tvé, aby chom, když se naplní øeè tvá, poctili tebe? ¹⁸ Jemuž odpovìdìl Hospodinùv: Proè se ptáš na jméno mé, kteréž jest divné? ¹⁹ Vzav tedy Manue kozlíka a obìt suchou, obìtoval to na skále Hospodinu, a on divnou vìc uèinil, an na to hledí Manue a manželka jeho. ²⁰ Nebo když vstupoval plamen s oltáøe k nebi, vznesl se andìl Hospodinùv v plameni s oltáøe, Manue pak a manželka jeho vidouce to, padli na tváø svou na zemi. ²¹ A již se více neukázal andìl Hospodinùv Manue ani manželce jeho. Tedy porozumìl Manue, že byl andìl Hospodinùv. ²² I øekl Manue manželce své: Jistì my zemøeme, nebo jsme Boha vidìli. ²³ Jemuž odpovìdìla manželka jeho: Kdyby nás chtìl Hospodin usmrtiti, nebyl by pøijal z rukou našich obìti zápalné a suché, aniž by nám byl ukázal èeho toho, aniž by na tento èas byl nám ohlásil vìcí takových. ²⁴ A tak žena ta porodila syna a nazvala jméno jeho Samson. I rostlo dítì, a žehnal jemu Hospodin. ²⁵ I poèal ho Duch Hospodinùv ponoukati v Mahane Dan, mezi Zaraha a Estaol.

14

¹ Šel pak Samson do Tamnata, a uzøel tam ženu ze dcer Filistinských. ² A navrátiv se, oznámil otci svému a mateøi své, øka: Vidìl jsem ženu v Tamnata ze dcer Filistinských, protož nyní vezmìte mi ji za manželku. ³ I øekl mu otec jeho a matka jeho: Zdali není mezi dcerami bratøí tvých a ve všem lidu mém ženy, že sobì vzítì chceš manželku z Filistinských neobøezaných? Odpovìdìl Samson otci svému: Tuto vezmìte mi, neb^t mi se líbí. ⁴ Otec pak jeho a matka jeho nevidìli, by to od Hospodina bylo, a že pøíèiny hledá od Filistinských; nebo toho èasu panovali Filistinští nad Izraelem. ⁵ Tedy šel Samson a otec jeho i matka jeho do Tamnata. Když pak pøišli k vinicím Tamnatským, a aj,

lev mladý øvoucí potkal se s ním. ⁶ I sstoupil na něj Duch Hospodinùv, a roztrhl lva, jako by roztrhl kozelce, aèkoli nic nemìl v rukou svých. A neoznámil otci ani mateøi své, co uèinil. ⁷ Pøišed tedy, mluvil s ženou tou, a líbila se Samsonovi. ⁸ Navracuje se pak po òikolika dnech, aby ji pojal, uchýlil se, aby pohledìl na mrtvého lva, a aj, v tìle jeho byl roj vèel a med. ⁹ A vybrav jej na ruce své, šel cestou a jedl; a pøišed k otci svému a mateøi své, dal jim, i jedli. Ale nepovìdìl jim, že z mrtvého lva vyðal ten med. ¹⁰ Tedy šel otec jeho k ženì té, a uèinil tam Samson hody, nebo tak èinìvali mládenci. ¹¹ Když pak jej vidìli tam, vybrali z sebe tøidceti tovaryšù, aby byli pøi nìm. ¹² I øekl jim Samson: Vydám vám pohádku, kterouž jestliže mi právi vysvìtlíte za sedm dní tìchto hodù a uhodnete, dám vám tøidceti èechlù a tøidcatero roucho promìnné. ¹³ Jestliže mi pak nebudete moci uhodnouti, dáte vy mnì tøidceti èechlù a tøidcatero roucho promìnné. Kteøíž odpovìdìli jemu: Vydej pohádku svou, a[†] ji slyšíme. ¹⁴ I øekl jim: Z zžírajícího vyšel pokrm, a z silného vyšla sladkost. I nemohli uhodnouti pohádky té za tøi dni. ¹⁵ Stalo se pak dne sedmého, (nebo byli øekli ženì Samsonovi: Namluv muže svého, a[†] nám vyloží tu pohádku, a[†] nespálíme ti i domu otce tvého ohnìm. Proto-liž, abyste našeho statku dostali, pozvali jste nás? Èi co? ¹⁶ I plakala žena Samsonova na něj, økuci: Jisti nenávidíš mne a nemiluješ mne; pohádku jsi vydal synùm lidu mého, a mnì jí nechceš povìdìti. Kterýž øekl jí: Hle, otci mému a mateøi neoznámil jsem, a tobì mám povìdìti? ¹⁷ I plakala na něj do sedmého dne, v nichž mìli hody). Dne tedy sedmého povìdìl jí, nebo trápila jej; kterážto oznámila pohádku synùm lidu svého. ¹⁸ Muži tedy mìsta toho dne sedmého, prvé než slunce zapadlo, øekli jemu: Co sladšího nad med, a co silnìjšího nad lva? Kterýž øekl

jim: Byste byli neorali mou jalovičkou, neuhodli byste pohádky mé. ¹⁹ I sstoupil na něj Duch Hospodinův, a šel do Aškalon, a pobil z nich třiceti mužů. A vzav loupeže jejich, dal šaty promině těm, jenž uhodli pohádku, a rozhnívav se velmi, odšel do domu otce svého. ²⁰ Žena pak Samsonova dostala se jednomu z tovaryšů jeho, kteréhož on byl k sobě pøipojil.

15

¹ Stalo se pak po několika dnech, v èas žnì pšenìné, že chtije navštíviti Samson ženu svou, a pøinésti s sebou kozlíka, øekl: Vejdu k ženì své do pokoje. A nedopustil mu otec její vjíti. ² I øekl otec její: Domníval jsem se zajisté, že ji máš v nenávisti, protož dal jsem ji tovaryši tvému. Zdaliž není sestra její mladší pìknìjší než ona? Nechať jest tedy tvá místo oné. ³ I øekl jim Samson: Nebuduť já potom vinen Filistinským, když jim zle uèiním. ⁴ Odšed tedy Samson, nalapal tři sta lišek, a vzav pochodni, obrátil jeden ocas k druhému, a dal vše jednu pochodni mezi dva ocasy do prostøedka. ⁵ Potom zapálil ty pochodni, a pustil do obilí Filistinských, a popálil, jakž sžaté tak nesžaté, i vinice i olivoví. ⁶ I øekli Filistinští: Kdo je to uèinil? Jimž odpovìdíno: Samson zeť Tamnejského, proto že vzal ženu jeho a dal ji tovaryši jeho. Tedy pøišedše Filistinští, spálili ji ohněm i otce jejího. ⁷ Tedy øekl jim Samson: Aè jste uèinili tak, však až se lépe vymstím nad vámi, teprv pøestanu. ⁸ I zbil je na hnátích i na bedrách porážkou velikou, a odšed, usadil se na vrchu skály Etam. ⁹ Proèež vytáhli Filistinští, a rozbivše stany proti Judovi, rozložili se až do Lechi. ¹⁰ Muži pak Juda øekli: Proè jste vytáhli proti nám? I odpovìdili: Vytáhli jsme, abychom svázali Samsona, a uèinili jemu tak, jako on nám uèinil. ¹¹ Tedy vyšlo tři tisíce mužů Juda k vrchu skály Etam, a

øekli Samsonovi: Nevíš-liž, že panují nad námi Filistinští? Proèež jsi tedy nám to uèinil? I odpovìdìl jim: Jakž mi uèinili, tak jsem jim uèinil. ¹² Øekli také jemu: Pøišli jsme, abychom ti svázali a vydali v ruku Filistinským. Tedy odpovìdìl jim Samson: Pøisáhnìte mi, že vy se na mne neoboøíte. ¹³ Tedy mluvili jemu, økouce: Nikoli, jediné tuze svížíce, vydáme ti v ruku jejich, ale nezabijeme ti. I svázali ho dvìma provazy novými, a svedli jej s skály. ¹⁴ Kterýž když pøišel až do Lechi, Filistinští radostí køièeli proti nìmu. Pøišel pak na nìj Duch Hospodinùv, a uèinìni jsou provazové, kteøíž byli na rukou jeho, jako niti lnìné, když v ohni hoøí, i spadli svazové s rukou jeho. ¹⁵ Tedy našel èelist oslièì ještì vlhkou, a vztáh ruku svou, vzal ji a pobil ní tisíc mužù. ¹⁶ Protož øekl Samson: Èelistí oslièì hromadu jednu, nýbrž dvì hromady, èelistí oslièì zbil jsem tisíc mužù. ¹⁷ A když pøestal mluvitì, povrhl èelist z ruky své, a nazval to místo Ramat Lechi. ¹⁸ Žíznil pak velice, i volal k Hospodinu a øekl: Ty jsi uèinil skrze ruce služebníka svého vysvobození toto veliké, nyní pak již žízni umru, aneb upadnu v ruku tìch neobøezaných. ¹⁹ Tedy otevøel Bùh skálu v Lechi, i vyšly z ní vody, a napil se; i okøál, a jako ožil. Protož nazval jméno její studnice vzývajícího, kteráž jest v Lechi až do dnešního dne. ²⁰ Soudil pak Izraele za èasu Filistinských dvadcti let.

16

¹ Odšel pak Samson do Gázy, a uzøev tam ženu nevístku, všel k ní. ² I povìdíno obyvatelùm Gázy: Samson pøišel sem. Kteøíž obeslavše se, støáhli na nìj v bráni místa pøes celou noc, a stavili se tiše té celé noci, økouce: Až ráno zabijeme jej. ³ Spal pak Samson až do pùl noci, a o pùl noci vstal, a pochytil vrata brány mìstské s obìma

veøejemi a s závorou, vložil na ramena svá a vnesl je na vrch hory, kteráž byla naproti Hebronu. ⁴ Potom pak zamiloval ženu v údolí Sorek, jejíž jméno bylo Dalila. ⁵ I pøišli knížata Filistinská k ní a øekli jí: Oklamej ho a zviž, v èem jest síla jeho tak veliká, a jak bychom pøemohli jej, abychom svížíce, skrotili jej; tobì pak jeden každý z nás dáme tisíc a sto lotù støíbra. ⁶ Tedy øekla Dalila Samsonovi: Prosím, oznam mi, v èem jest tak veliká síla tvá, a èím bys svázán a zemdlen býti mohl? ⁷ Odpovìdìl jí Samson: Kdyby mne svázali sedmi houžvemi surovými, kteréž ještì neuschly, tedy zemdlím, a budu jako jiný èlovìk. ⁸ I pøinesli jí knížata Filistinská sedm houžví surových, kteréž ještì neuschly, a svázala ho jimi. ⁹ (V zálohách pak nastrojeni byli nikteøí u ní v komoøe.) I øekla jemu: Filistinští na tì, Samsone. A on roztrhl houžve, jako by pøetrhl nit koudelnou, pøistrèe k ohni, a není poznána síla jeho. ¹⁰ Tedy øekla Dalila Samsonovi: Aj, oklamals mne a lživì jsi mi mluvil. Prosím, oznam mi nyní, èím bys mohl svázán býti? ¹¹ Kterýž odpovìdìl jí: Kdyby mne tuze svázali novými provazy, jimiž by ještì nic diláno nebylo, tedy zemdlím a budu jako kdokoli jiný z lidí. ¹² I vzala Dalila provazy nové a svázala ho jimi, a øekla jemu: Filistinští na tì, Samsone. (Zálohy pak nastrojeny byly v komoøe.) I roztrhl je na rukou svých jako nitku. ¹³ Tedy øekla Dalila Samsonovi: Až dosavad jsi mne svodil, a mluvils mi lež. Povìziž mi, èím bys svázán býti mohl. Odpovìdìl jí: Kdybys pøivila sedm pramenù z vlasù hlavy mé k vratidlu tkadlcovskému. ¹⁴ Což uèinivši, zarazila høebem, a øekla jemu: Filistinští na tì, Samsone. A procítiv ze sna svého, vytrhl høeb, osnovu i s vratidlem. ¹⁵ Opìt øekla jemu: Kterak ty pravíš: Miluji tì, ponìvadž srdce tvé není se mnou? Již jsi mne potøikrát oklamal a neoznámils mi, v èem jest tak veliká síla tvá. ¹⁶ Když

tedy trápila jej slovy svými každého dne, a obtížovala jej, umdlena jest duše jeho, jako by již míl umøíti. ¹⁷ I otevøel jí cele srdce své a øekl jí: Bøitva nevešla nikdy na hlavu mou, nebo Nazarejský Boží jsem od života matky své. Kdybych oholen byl, odešla by ode mne síla má, a zemdlel bych a byl jako jiný èlovìk. ¹⁸ Viduci pak Dalila, že by cele otevøel jí srdce své, poslala a zavolala knížat Filistinských timi slovy: Poíte ještì jednou, nebo otevøel mi cele srdce své. Tedy pøišli knížata Filistinská k ní, nesouce støíbro v rukou svých. ¹⁹ I uspala ho na klínì svém a povolala holièe, i dala oholiti sedm pramenù vlasù hlavy jeho. I poèala jím strkati, když odešla od nìho síla jeho. ²⁰ A øekla: Filistinští na ti, Samsonè. Procítiv pak ze sna svého, øekl: Vyjdu jako i prvé, a probiji se skrze nì. Nevidìl však, že Hospodin odstoupil od nìho. ²¹ Tedy javše ho Filistinští, vyloupili mu oèi, a dovedše ho do Gázy, svázali jej dvìma øetìzy železnými. A mlel v domì vizdò. ²² Potom poèaly mu vlasy na hlavì odrostati po oholení. ²³ Knížata pak Filistinská shromáždili se, aby obìtovali obìt velikou bohu svému Dágonovi a aby se veselili; nebo øekli: Dal^t jest bùm náš v ruce naše Samsona nepøítele našeho. ²⁴ A když uzøel jej lid, chválili boha svého; nebo pravili: Dal^t jest bùm náš v ruce naše nepøítele našeho a zhoubce zemì naší, kterýž mnohé z našich zmordoval. ²⁵ I stalo, když se rozveselilo srdce jejich, že øekli: Zavolejte Samsona, aby kratochvílil pøed námi. Tedy povolali Samsona z domu vizdò, aby hral pøed nimi; i postavili ho mezi sloupy. ²⁶ Nebo øekl Samson pacholeti, kteréž ho za ruku vodilo: Pøivei mne, a^t mohu omakati sloupy, na nichž dùm stojí, a zpodepøíti se na nì. ²⁷ Dùm pak plný byl mužù a žen, a byla tam všècka knížata Filistinská, ano i na vrchu okolo tøí tisíc mužù a žen, kteøíž dívali se, když Samson hral. ²⁸ I volal Samson k Hospodinu, a øekl: Panovnièe Hospodine,

prosím, rozpomeò se na mne, a posilni mne, žádám, toliko aspoò jednou, ó Bože, abych se jednou pomstíiti mohl za své obì oèi nad Filistinskými. ²⁹ Objav tedy Samson oba sloupy prostøední, na nichž dùm ten stál, zpolehl na ni, na jeden pravou a na druhý levou rukou svou. ³⁰ Potom øekl Samson: Nech^t umøe život mùj s Filistinskými. A nalehl silni, i padl dùm na knížata a na všecken lid, kterýž byl v nìm; i bylo mrtvých, kteréž pobil on umíraje, více než tich, kteréž pobil, živ jsa. ³¹ Tedy pøišli pøátelé jeho, a všecken dùm otce jeho, a vzavše jej, odešli, a pochovali jej mezi Zaraha a Estaol v hrobì Manue otce jeho. A on soudil lid Izraelský dvadceti let.

17

¹ Byl pak muž nijaký s hory Efraim, jehož jméno bylo Mícha. ² Kterýž øekl matce své: Ten tisíc a sto støíbrných, kteøíž vzati byli tobì, pro niž jsi zloøeèila a mluvilas pøede mnou, hle, støíbro to u mne jest, já jsem je vzal. I øekla matka jeho: Požehnaný jsi, synu mùj, od Hospodina. ³ Navrátil tedy ten tisíc a sto støíbrných matce své. I øekla matka jeho: Již^t jsem zajisté posvìtila støíbro to Hospodinu z ruky své, a tobì synu svému, aby udílán byl obraz rytý a slitý. Protož nyní dám je tobì. ⁴ On pak navrátil to støíbro matce své, z nihož vzala matka jeho dvì stì støíbrných, a dala zlatníku. I udílal z nich obraz rytý a slitý, kterýž byl v domì Míchovi. ⁵ Mìl pak ten Mícha chrám bohù, i udílal efod a terafim, a naplnil ruce jednoho z synù svých, aby mu byl knìzem. ⁶ Toho èasu nebylo krále v Izraeli; jeden každý, což se mu za dobré vidìlo, to èinil. ⁷ Byl pak mládenec z Betléma Judova, totiž z èeledi Judovy, kterýž, jsa Levíta, byl tam pohostinu. ⁸ Odšel tedy èlovìk ten z mìsta Betléma Judova, aby byl pohostinu, kdež by se mu koli nahodilo. I pøišel na horu Efraim, až k domu

Míchovu, jda cestou svou. ⁹ Jemuž øekl Mícha: Odkud jdeš? Odpovìdìl mu: Já jsem Levíta, z Betléma Judova беру se, abych byl pohostinu, kdež by mi se koli nahodilo. ¹⁰ I øekl jemu Mícha: Zùstaò u mne, a buí mi za otce a za kníze, a budu^t dávati deset støíbrných na každý rok, a dvoje roucho i stravu tvou. I šel Levíta. ¹¹ Líbilo se pak Levítovi zùstati u muže toho, a byl u nìho mládenec ten, jako jeden z synù jeho. ¹² I posvìtil Mícha rukou Levíty, a byl mu mládenec ten za kníze; i bydlil v domì jeho. ¹³ Øekl pak Mícha: Nyní^t vím, že mi dobøe uèinì Hospodin, proto že mám toho Levítu za kníze.

18

¹ V tìch dnech nebylo krále v Izraeli, a toho èasu pokolení Dan hledalo sobì dìdièného místa k bydlení, nebo se mu ještì nebylo dostalo dílu u prostøed synù Izraelských až do dne toho. ² Tedy poslali synové Dan z èeledi své pìt mužù z konèin svých, mužù silných z Zaraha a Estaol, aby spatøili zemi a pilnì prohlédli ji, a øekli jim: Jdìte, shlédnìte zemi. Kteòížto když pøišli na horu Efraim až do domu Míchova, pøenocovali tam. ³ Když pak byli blízko domu Míchova, poznali hlas toho mládence Levíty, a uchýlivše se tam, øekli jemu: Kdo tì sem pøivedl? Co ty zde dìláš? A co ty zde máš? ⁴ Odpovìdìl jim: Toto mi a toto uèinil Mícha, a ze mzdy najal mne, abych byl jeho knízem. ⁵ I øekli jemu: Poraí se, prosíme, s Bohem, abychom vidìli, zdaøí-li se nám cesta naše, kterouž jdeme. ⁶ Odpovìdìl jim knìz: Jdìte v pokoji, Hospodin^t spravuje cestu vaši, po níž jdete. ⁷ Tedy odešlo pìt mužù tìch, a pøišli do Lais, a vidìli lid, kterýž tam byl, bezpeènì bydlící, vedlé obyèeje Sidonských v zahálce a bezpeènosti, a že nebylo, co by je kormoutiti mìlo v té zemi, ani kdo by dìdiènì ujítì chtìl království. K tomu i od Sidonských

vzdálení byli, aniž spóznìní jaké s kým mìli. ⁸ Když se pak navrátili k bratøím svým do Zaraha a Estaol, øekli jim bratøí jejich: Což vy? ⁹ I odpovìdìli: Vstaðte a táhnìme na nì, nebo shlédli jsme tu zemi, a aj, velmi dobrá jest; a vy mlèíte? Nelenujtež se táhnouti, a vjíti k opanování té zemi. ¹⁰ (Když pøijdete, vejdete k lidu bezpečnému, a do zemi prostranné;) nebo dal ji Bùh v ruku vaši, místo, v němž není žádného nedostatku jakýchkoli vící, kteréž na zemi býti mohou. ¹¹ Tedy vyšlo z èeledi Dan odtud, totiž z Zaraha a Estaol, šest set mužù odìných v odinì váleèné. ¹² A vytáhše, položili se u Kariatjeharim Judova; proèež nazvali to místo Mahane Dan až do dnešního dne, a jest za Kariatjeharim. ¹³ A odtud táhnouce na horu Efraim, pøišli až k domu Míchovu. ¹⁴ I mluvilo tìch pìt mužù, kteøíž chodili k shlédnutí zemi Lais, a øekli bratøím svým: Víte-liž, že v domích tìchto jest efod a terafim, a rytina a slitina? Protož nyní vìzte, co máte èiniti. ¹⁵ A uchýlivše se tam, vešli do domu mládence Levíty v domì Míchovì, a pozdravili ho pokojnì. ¹⁶ Ale šest set mužù odìných v zbroj svou váleènou, kteøíž byli z pokolení Dan, stáli pøede dveømi. ¹⁷ A šedše pìt mužù, kteøíž chodili k shlédnutí zemi, vešli tam a vzali rytinu a efod a terafim a slitinu; knìz pak stál u vrat brány s šesti sty muži odìnými v zbroji. ¹⁸ A ti, kteøíž vešli do domu Míchova, vzali rytinu, efod a terafim, a slitinu. I øekl jim knìz: Což to dìláte? ¹⁹ Kteøíž odpovìdìli: Mlè, vlož ruku svou na ústa svá a poì s námi, a budeš nám za otce a za knìze. Což jest lépe tobì, knìzem-li býti v domì jednoho èlovìka, èi býti knìzem pokolení a èeledi v Izraeli? ²⁰ I zradovalo se srdce knìze, a vzav efod a terafim a rytinu, šel u prostøed lidu toho. ²¹ A obrátivše se odešli, a pustili napøed dìti a dobytek, a což mìli dražšího. ²² Když pak opodál byli od domu Míchova, tedy muži, kteøíž bydlili v domích

blízkých domu Míchova, shromáždili se a honili syny Dan. ²³ I volali za syny Dan. Kteříž ohlédše se, øekli Míchovi: Cožti, že jsi jich tolik shromáždil? ²⁴ Odpovìdil: Bohy mé, kteréž jsem udìlal, vzali jste, i knìze, a odcházíte. Což pak již budu mítí? A ještì se ptáte: Co^t jest? ²⁵ Jemuž odpovìdili synové Dan: Hlediž, a^t více neslyšíme hlasu tvého za sebou, sic jinàe obojí se na vás muži hnìviví, a ztratíš duši svou i duše domu svého. ²⁶ I brali se muži Dan cestou svou. A vida Mícha, že by silnìjší byli nežli on, obrátiv se, šel do domu svého. ²⁷ Oni pak vzavše, což byl udìlal Mícha, i knìze, kteréhož mìl, pøitáhli do Lais k lidu zahálivému a bezpečnému; i pobili je ostrostí meèe, a místo vypálili ohnìm. ²⁸ A nebylo žádného, kdo by jim spomohl; nebo daleko byl Sidon, aniž mìli spøiznìní s kterými lidmi. Mìsto pak bylo v údolí, kteréž jest v Betrohob. A vystavìše zase místo, bydlili v nìm. ²⁹ A nazvali jméno místa toho Dan, od jména otce svého, kterýž narozen byl Izraelovi, ješto prvé jméno místa toho bylo Lais. ³⁰ Postavili pak sobì synové Dan tu rytinu, a Jonatan syn Gersonùv, syna Mojžíšova, on i synové jeho byli knìžími v pokolení Dan, až do dne zajetí obyvatelù zemì. ³¹ Vystavili tedy sobì tu rytinu, kterouž udìlal Mícha, a byla tam po všecy dny, v nichž dùm Boží byl v Sílo.

19

¹ Stalo se také toho èasu, když krále nebylo v Izraeli, že muž nijaký Levíta, jsa pohostinu pøi stranì hory Efraimské, pojal sobì ženu ženinu z Betléma Judova. ² Kterážto ženina smilnila u niho. I odešla od niho do domu otce svého do Betléma Judova, a byla tam plné ètyøi mìsíce. ³ Vstav pak muž její, šel za ní, aby namluvì ji, zase ji pøivedl, maje s sebou mládence svého a dva osly. Tedy ona uvedla jej do domu otce svého. Kteréhož když uzøel

otec té dívky, zradoval se z pøíchodu jeho. ⁴ I zdržel jej tchán jeho, otec té dívky, tak že pozùstal u nìho za tøi dni. Tu také jídali i píjeli i nocovali. ⁵ Dne pak ètvrtého, když tím raníji vstali, vstal i on, aby odšel. Tedy øekl otec té dívky k zeti svému: Posilni se kouskem chleba, a potom pùjdete. ⁶ Sedli tedy a pojedli oba spolu, a napili se. Potom øekl otec dívky k muži: Posediž medle, nýbrž pobuì pøes noc, a buì mysli veselé. ⁷ Když pak vstal ten muž, chtíje pøedce jíti, mocí jej zdržel test jeho. A tak se vrátil a zùstal tu pøes noc. ⁸ Potom dne pátého vstal tím raníji, aby se bral. I øekl otec té dívky: Posilò se, prosím. I prodlili, až se den nachýlil, nebo jedli oba. ⁹ Tedy vstal muž ten, aby šel, on i ženina jeho i mládenec jeho. I øekl mu tchán jeho, otec dívky: Aj, již se den nachýlil k veèerou, medle zùstaòte pøes noc; aj, dokonává se den, pobuì pøes noc zde, a buì mysli veselé, a zítra tím raníji vypravíte se na cestu svou, a pùjdeš k pøíbytku svému. ¹⁰ On pak nechtil zùstati pøes noc, ale vstav, odšel, a pøišel proti Jebus, jenž jest Jeruzalém, a s ním dva oslové s bøemeny i ženina jeho. ¹¹ Když pak byli blízko Jebus, a den se velmi nachýlil, øekl mládenec pánu svému: Poì, prosím, obraťme se do mìsta toho Jebuzejského, abychom v nìm pøenocovali. ¹² Jemuž odpovìdìl pán jeho: Neobrátime se do mìsta cizozemcù, kteréž není synù Izraelských, ale pùjdeme až do Gabaa. ¹³ Øekl ješti mládeneci svému: Poì, abychom pøišli k nikterému z těch míst, a zùstali pøes noc v Gabaa aneb v Ráma. ¹⁴ Pomíjejíce tedy, odešli, a zapadlo jim slunce blízko Gabaa, kteréž jest Beniaminských. ¹⁵ I obrátili se tam, aby vejdouce, zùstali pøes noc v Gabaa. A když tam všel, posadil se na ulici mìsta, proto že nebyl, kdo by je pøíjal do domu a dal jim nocleh. ¹⁶ A aj, muž starý vracoval se od práce své s pole u veèer, kterýž také byl s hory Efraimovy, a bydlil pohostinu v Gabaa; ale lidé

místa toho byli synové Jemini. ¹⁷ A když pozdvihl oěi svých, uzøel muže toho pocestného na ulici místa. I øekl jemu ten staøec: Kam se béøeš, a odkud jdeš? ¹⁸ Jemuž odpovìdil: Jdeme z Betléma Judova až k stranám hory Efraimovy, odkudž jsem; nebo jsem byl odšel do Betléma Judova. Jdu^t pak do domu Hospodinova, a není žádného, kdo by mne pøijal do domu; ¹⁹ Ješto mám i slámu a obrok pro osly své, tolikéž i chléb, ano i víno pro sebe a dívku tvou, a mládence, kterýž jest s služebníkem tvým, tak že v nièemž nemáme nedostatku. ²⁰ I øekl muž ten starý: Mìj ty pokoj. Èeho^t se koli nedostává, nech^t já to opatøím, ty toliko na ulici nezùstávej pøes noc. ²¹ Tedy uvedl jej do domu svého, a obrok dal oslùm; potom umyvše nohy své, jedli a pili. ²² A když oèerstvili srdce své, aj, muži místa toho, muži nešlechtní, obklíèivše dùm, tloukli na dvéøe a mluvili tomu muži starci, hospodáøi domu, økouce: Vyveš muže toho, kterýž všel do domu tvého, abychom ho poznali. ²³ K nimžto vyšed muž ten, hospodáø domu, øekl jim: Nikoli, bratøi moji, neèiòte, prosím, zlého, ponìvadž všel ten muž do domu mého, neprovoíte nešlechtnosti té. ²⁴ Aj, dceru svou, kteráž pannou jest, a ženinu jeho, ty hned vyvedu, i ponížíte jich, aneb uèiníte jim, což se vám za dobré vidí; jen muži tomu neèiòte vícì té hanebné. ²⁵ Ale nechtili ho uposlechnouti muži ti. Pojav tedy muž ten ženinu svou, vyvedl ji k nim ven, i poznali ji, a zle jí požívali pøes celou noc až do jitra; potom pustili ji, když poèínalo zasvitávati. ²⁶ V svitání pak pøišla žena ta, a padši, ležela u dveøí domu toho muže, kdež byl pán její, až se rozednilo. ²⁷ Když pak vstal pán její ráno, otevøev dvéøe domu, vycházel, aby se bral dále cestou svou. A aj, žena ta, ženina jeho, ležela u dveøí domu, a ruce její byly na prahu. ²⁸ Jížto øekl: Vstaò, a poime. A nic neodpovìdila. Vzav tedy ji na osla, a vstav muž ten,

odšel k místu svému. ²⁹ Když pak pøišel do domu svého, vzal meè, a pochytiv ženinu svou, rozsekal ji s kostmi jejími na dvanácte kusù, a rozeslal ji po všech konèinách Izraelských. ³⁰ A bylo, že kdožkoli uzøel, pravil: Nikdy se nestalo ani vidíno bylo co podobného od toho èasu, jakž vyšli synové Izraelští z zemì Egyptské, až do tohoto dne. Posuíte toho pilnì, poraíte se a promluvte o to.

20

¹ I vyšli všickni synové Izraelští, a shromáždilo se všechno množství jednomyslnì od Dan až do Bersabé, i zemì Galád, k Hospodinu do Masfa. ² Kdežto postavili se pøední všeho lidu, všechna pokolení Izraelská v shromáždíní lidu Božího, ètyøikrát sto tisíc lidu pìšìho váleèného. ³ (Uslyšeli pak synové Benjamin, že by sešli se synové Izraelští v Masfa.) I øekli synové Izraelští: Povìzte, kterak se stala nešlechtnost ta? ⁴ I odpovìdiv muž Levíta, manžel ženy zamordované, øekl: Do Gabaa kteréž jest Benjaminovo, pøišel jsem s ženinou svou, abych tam pøenocoval. ⁵ Tedy povstavše proti mnì muži Gabaa, obklíèili mne v domì v noci, myslíce mne zamordovati, ženinu pak mou trápili, tak že umøela. ⁶ Proèež vzav ženinu svou, rozsekal jsem ji na kusy, a rozeslal jsem ji do všech krajin didictví Izraelského; nebo nešlechtnosti a mrzkosti se dopustili v Izraeli. ⁷ Aj, všickni vy synové Izraelští jste; považte toho mezi sebou, a raíte se o to. ⁸ A povstav všecken lid jednomyslnì, øekli: Nenavrátí se žádný z nás do pøíbytku svého, aniž odejde kdo do domu svého. ⁹ Ale nyní toto uèiníme Gabaa, losující proti nìmu. ¹⁰ Vezmeme deset mužù ze sta po všech pokoleních Izraelských, a sto z tisíce, a tisíc z desíti tisícù, aby dodávali potravu lidu, kterýž by pøitáhna do Gabaa Benjaminova, pomstil všech nešlechtností jeho, kterýchž se dopustilo

v Izraeli. ¹¹ I sebrali se všickni muži Izraelští na to místo, snesše se za jednoho èlovíka. ¹² Poslala pak pokolení Izraelská muže do všech èeledí synù Beniamin, økouce: Jaký to zlý skutek stal se mezi vámi? ¹³ Nyní tedy vydejte ty muže bezbožné, kteøíž jsou v Gabaa, a' je zbijeme a odejmeme zlé z Izraele. Ale nechtili Beniaminští slyšeti hlasu bratøí svých, synù Izraelských. ¹⁴ Nýbrž shromáždili se synové Beniamin z míst svých do Gabaa, aby vytáhli k boji proti synù Izraelským. ¹⁵ Toho dne naèteno jest synù Beniamin z míst jejich dvaceti šest tisíc mužù bojovných, kromì obyvatelù Gabaa, jichž naèteno bylo šest set mužù vybraných. ¹⁶ Mezi kterýmžto vším lidem bylo sedm set mužù vybraných, neuváživých pravé ruky své, z nichž každý z praku kamením házeli k vlasu, a nechybovali se. ¹⁷ Mužù pak Izraelských naèteno jest kromì Beniaminských ètyøikrát sto tisíc mužù bojovných; všickni tito byli muži udatní. ¹⁸ Vstavše pak, brali se do domu Boha silného, a tázali se Boha, a øekli synové Izraelští: Kdo z nás pùjde napøed k boji proti synù Beniamin? I øekl Hospodin: Juda pùjde napøed. ¹⁹ A tak ráno vstavše synové Izraelští, položili se proti Gabaa. ²⁰ I táhli muži Izraelští k boji proti synù Beniamin, a sšikovali se muži Izraelští k bitvì proti Gabaa. ²¹ Vyšedše pak synové Beniamin z Gabaa, porazili z Izraele toho dne dvamecítma tisíc mužù na zem. ²² A posilnivše se muži lidu Izraelského, spoøádali se zase k boji na místì, na kterémž se prvního dne zøídili. ²³ Prvé pak šli synové Izraelští, a plakali pøed Hospodinem až do veèera. I tázali se Hospodina timi slovy: Pùjdeme-li ještì k boji proti synù Beniamina bratra našeho? Odpovìdìl Hospodin: Jdìte proti nim. ²⁴ Tedy potýkali se synové Izraelští s syny Beniamin druhého dne. ²⁵ A vyšedše synové Beniamin z Gabaa na nì druhého dne, porazili z synù Izraelských

opět osmnácte tisíc mužů na zem, vše mužů bojovných. ²⁶ Protož vstoupili všickni synové Izraelští a všecken lid, a přišli do domu Boha silného. I plakali, usadivše se tam před Hospodinem, a postili se toho dne až do večera; obitovali též obiti zápalné a pokojné před Hospodinem. ²⁷ I tázali se synové Izraelští Hospodina, (nebo tu byla truhla smlouvy Boží v těch dnech, ²⁸ A Fínes syn Eleazara, syna Aronova, stál před ní v ten čas), økouce: Pùjdeme-li ještě k boji proti synům Beniamina bratra našeho, èili tak necháme? Odpovìdil Hospodin: Jdìte, nebo zítra dám je v ruku vaši. ²⁹ Tedy Izraelští zdìlali zálohy proti Gabaa všudy vùkol. ³⁰ I šli synové Izraelští proti synům Benjamin dne tøetího, a sšikovali se proti Gabaa, jako první jednou i podruhé. ³¹ Vyšedše pak synové Benjamin proti lidu, odtrhli se od místa, a pøehali bítí a mordovati lidu, jako první jednou i druhé po stezkách, (z nichž jedna šla k Bethel a druhá do Gabaa), i po poli, a okolo tøidcìti mužů z Izraele. ³² A øekli synové Benjamin: Padají před námi jako i první. Synové pak Izraelští øekli byli: Utíkejme, abychom je odtrhli od místa až k stezkám. ³³ A v tom všickni synové Izraelští vstavše z místa svého, sšikovali se v Baltamar; zálohy také Izraelovy vyskoèily z místa svého z trávníku Gabaa. ³⁴ Tedy vyšlo proti Gabaa deset tisíc mužů vybraných ze všeho Izraele, a bitva se rozmáhala; oni pak nevidìli o tom, že je potkati mìlo zlé. ³⁵ I porazil Hospodin Beniamina před Izraelem, a zbili synové Izraelští z Beniaminských dne toho pìtmecìtma tisíc a sto mužů, vše bojovných. ³⁶ A vidouce synové Benjamin, že by poraženi byli, (nebo muži Izraelští ustupovali z místa Beniaminským, ubezpeèivše se na zálohy, kteréž zdìlali proti Gabaa. ³⁷ Zálohy pak pospíšily a obožily se na Gabaa, a rozvlàèeni troubivše zálohy, zbily všechno místo ostrostí meèe. ³⁸ Mìli pak muži Izraelští s zálohami jistý

èas uložený, aby když by oni zapálili místo, ³⁹ Obrátili se synové Izraelští k boji. Beniaminští pak počali bítí a mordovati, a zbili z synů Izraelských okolo toudcítí mužů; nebo øekli: Jisti že padají pøed námi jako v první bitvě. ⁴⁰ Oheð pak počal vzhùru jíti z místa, a sloup dymový. A ohlédše se Beniaminští zpìt, uzøeli, an vstupuje oheð místa k nebi.) ⁴¹ A že muži Izraelští obrátili se, i zdìšení jsou muži Beniamin, nebo vidìli, že zahynutí jim nastává. ⁴² I utíkali pøed muži Izraelskými cestou ku poušti, a bojovníci postihali je, a kteøí z míst vyšli, mordovali je mezi sebou. ⁴³ A tak obklíèili Beniaminské, a honili i porazili je, od Manuha až naproti Gabaa k východu slunce. ⁴⁴ Tedy padlo Beniaminských osmnácte tisíc mužů; všickni ti byli muži silní. ⁴⁵ Tìch pak, kteøíž obrátivše se, utíkali na poušť k skále Remmon, zpabìrovali po cestách pìt tisíc mužů; potom honili je až k Gidom, a zbili z nich dva tisíce mužů. ⁴⁶ A tak bylo všech, kteøíž padli v ten den z Beniaminských, pìtmecítna tisíc mužů bojovných, vše mužů silných. ⁴⁷ I obrátilo se na poušť a uteklo k skále Remmon šest set mužů, kteøíž zůstali v skále Remmon za ètyøi mìsíce. ⁴⁸ Potom muži Izraelští navrátili se k synům Beniamin, a zbili je ostrostí meçe, tak lidi v místech jako hovada, i všecko, což nalezeno bylo; také i všecka místa, kteráž ještì pozůstávala, ohnìm vypálili.

21

¹ Nadto každý z mužů Izraelských pøísahou se byli zavázali v Masfa, økouce: Žádný z nás nedá dcery své Beniaminským za manželku. ² Protož všel lid do domu Boha silného, a sedili tam až do veèera pøed Bohem, a pozdvihše hlasu svého, plakali pláèem velikým. ³ A øekli: Proè Hospodine, Bože Izraelský, stalo se toto v Izraeli, aby dnes ubylo jedno pokolení z Izraele? ⁴ Nazejtøí

pak ráno vstal lid, a vzdílali tam oltáo, a obítovali obíti zápalné a pokojné. ⁵ Øekli pak synové Izraelští: Jest-li kdo, ještě nepøišel do shromáždíní tohoto ze všech pokolení Izraelských k Hospodinu? (Nebo se byli velice zapøisáhli proti tomu, kdož by nepøišel k Hospodinu do Masfa, økouce: Bez milosti a^t umøe. ⁶ Nebo litující synové Izraelští Beniamina bratra svého, øekli: Dnes vyhlazeno jest jedno pokolení z Izraele. ⁷ Jakž tedy uèiníme s tími ostatky, aby ženy míli, ponìvadž jsme se pøísahou zavázali skrze Hospodina, že jim nedáme dcer svých za manželky?) ⁸ Øekli tedy: Jest-li kdo z pokolení Izraelských, ještě nepøišel k Hospodinu do Masfa? A aj, nepøišel byl žádný do vojska z Jábes Galád do shromáždíní. ⁹ Nebo když seèten byl lid, a aj, nebylo tam žádného z obyvatelù Jábes Galád. ¹⁰ Protož poslalo tam shromáždíní to dvanácte tisíc mužù nejsilnějších, a pøikázali jim, økouce: Jdíte a pobíte obyvatele Jábes Galád ostrostí meèe, ženy i dìti. ¹¹ Toto pak uèiníte: Všecky mužského pohlaví, a každou ženu, kteráž muže poznala, zamordujete. ¹² Nalezli tedy mezi obyvateli Jábes Galád ètyøi sta dìveèek panen, kteréž nepoznaly muže, a pøivedli je do vojska v Sílo, kteréž bylo v zemi Kananejské. ¹³ Tedy poslalo všecko to shromáždíní, a mluvili k synùm Beniamin, kteøíž byli v skále Remmon, a povolali jich v pokoji. ¹⁴ Protož navrátili se Beniaminští toho èasu. I dali jim ženy, kteréž živé zachovali z žen Jábes Galád, ale ani tak se jim nedostávalo jich. ¹⁵ Lidu pak líto bylo Beniamina, proto že uèinil Hospodin mezeru v pokoleních Izraelských. ¹⁶ Øekli tedy starší shromáždíní toho: Jak uèiníme s tími pozùstalými, aby míli ženy? Nebo vyhlazeny jsou ženy z pokolení Beniamin. ¹⁷ Øekli také: Dídictví Beniaminovo pozùstalým náleží, aby nezahynulo pokolení z Izraele. ¹⁸ My pak nemùžeme jim dáti dcer svých za manželky; (nebo se byli pøísahou zavázali synové

Izraelští, økouce: Zloøeèný buì, kdož by dal manželku synùm Beniamin.) ¹⁹ Potom øekli: Aj, slavnost Hospodinoва bývá v Sílo každého roku na místì, kteréž jest s pùlnoèní strany domu Boha silného, k východu slunce cestì, kterouž se chodí od domu Boha silného do Sichem, a Lebnu jest na poledne. ²⁰ Pøikázali tedy synùm Beniamin, økouce: Jdìte a skrejte se v vinicích. ²¹ A øetøte, a aj, když vyjdou dcery Sílo plésati v houfích, tedy vyskoèíte z vinic a pochytíte sobì každý manželku svou ze dcer Sílo, a odejdete do zemi Beniamin. ²² Když pak pøijdou otcové jejich aneb bratøí jejich, aby se pøed námi soudili, tedy øekneme jim: Slitujte se nad námi místo nich, nebo v té válce nevzali jsme pro každého z nich manželky; také jste vy jim nedali jich, a tak nebudete nic vinni. ²³ Tedy uèinili tak synové Beniamin, a pøivedli sobì manželky vedlé poètu svého z těch plésajících, kteréž uchvátili; a odøedøe, navrátili se k òìdictví svému, a vzdìlavøe zase místa svá, bydlili v nich. ²⁴ A tak odeøli odtud synové Izraelští toho èasu, jeden každý k svému pokolení a k èeledi své; a vrátili se odtud jeden každý k òìdictví svému. ²⁵ Tìch dnù nebylo krále v Izraeli, ale každý, což se mu vidilo, to èinil.

Bible Kralická 1613
The Holy Bible in the Czech language from the last Kralická edition
of 1613.

Public Domain

Language: český (Czech)

Translation by: Jan Blahoslav et al

Bible Kralická: Bible svatá aneb všechna písmo Starého i Nového zákona podle posledního vydání Kralického z roku 1613. První český překlad z originálních jazyků kladoucí důraz na liturgické užití a vroucí zbožnost. NZ přeložil Jan Blahoslav 1564. Pro překlad SZ byla vytvořena zvláštní rada nejvzdělanějších odborníků, vzdělaných na předních evropských evangelických universitách, které tehdy Jednota bratrská měla. Jejich překlad vyšel v pěti dílech v letech 1579-1593 (6. díl byl Blahoslavův překlad NZ). V r. 1613 vyšlo souhrnné vydání v jednom. Bratři vytvořili mistrné dílo, vrchol překladatelského úsilí slovanských národů. Bible Kralická měla navíc nemalý podíl na zachování českého jazyka v době pobělohorské a po staletí též tvořila most mezi Čechy a Slováky.

This PUBLIC DOMAIN (not copyrighted) Bible translation is brought to you courtesy of eBible.org.

2018-11-13

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 12 Mar 2019 from source files dated 5 Mar 2019

d45ad03c-27cb-54be-b262-104c0dae0900